

๑

หญิงสาวผู้นั้นโกรธเกลียดเขามาแต่ปางไหน ก็สุดจะคาดเดา...

เพราะหล่อนนั่งคอยแข็งคล้ายไม่yakสนทนากับเขานับตั้งแต่เครื่องบินทะยานขึ้นจากสนามบินดอนเมือง เขาเดาว่าหล่อนคงหวังจะได้ย้ายไปนั่งที่อื่น หลังแะเปลี่ยนเครื่องที่เตหะราน แต่ดูเหมือนโชคชะตาจะไม่เข้าข้าง หล่อนยังคงต้องนั่งติดกับเขาเช่นเดิม ครั้นจะย้ายที่นั่งเองก็ไม่ได้เพราะทุกที่นั่งที่เครื่องบินนี้เต็มหมด และอีกอย่าง จะแสดงอาการโง่เง่าว่าต้องการย้ายที่นั่งก็คงจะเสียมารยาทเกินไป

หม่อมราชวงศ์ปวรจุ จุฑาเทพ นึกซึ้งในใจเมื่อคิดว่า หญิงสาวที่นั่งคั่นอยู่ระหว่างเขากับหน้าต่างคนนี้จะต้องปั่นหัวว่าคิ้วขมวดคอยแข็งไปอีกหลายชั่วโมงจนกว่าจะถึงจุดหมายที่เมืองซูริก ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ กว่าถึงตอนนั้นลำคอระหังก็คงจะเคล็ดเป็นแน่

สาบานได้ว่าเขาอยากจะช่วยหล่อนไม่ให้ต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้นจริงๆ จึงพยายามชวนคุยอยู่สองสามครั้ง เป็นการแสดงน้ำใจด้วยเห็นว่าเป็นครั้งแรกของหล่อนในการเดินทางด้วยเครื่องบิน

ทว่าดูหล่อนจะไม่แยแสน้ำใจของเขา จึงเพียงแต่ตอบคำ แล้วเมินไปมองนอกหน้าต่าง เหมือนไม่อยากสนทนาด้วย

ท่าทางไม่อยากผูกมิตรเช่นนั้น คงไม่ทำให้เขาแปลกใจนัก หากว่าทั้งสองจะเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน มิใช่รู้จักกันแล้ว แม้ว่าจะเพิ่งไม่กี่นาที่ก่อนที่จะขึ้นเครื่องก็ตาม

ความคิดของปวรรุจต้องถูกขัดจังหวะ เมื่อเครื่องบินทั้งลำเกิดสั่นสะเทือนเหมือนถูกอะไรบางอย่างวิ่งชน เสียงหวีดร้องดังขึ้น บรรดาแอร์โฮสเตสที่กำลังเลิฟเครื่องดื่มต่างเสียหลักเซไปคนละทิศละทาง ทั้งเหยือกกาแฟ ทั้งแก้วกระदनกระดอนไม่รู้วาทกลวกใครบ้าง

พลันเสียงประกาศจากห้องนักบินดังขึ้นพร้อมสัญญาณแจ้งรัดเข็มขัด บอกว่าขณะนี้เครื่องบินกำลังผ่านช่วงที่มีหลุมอากาศ

ในชีวิตเขาเคยต้องขึ้นเครื่องบินหลายครั้ง โดยเฉพาะช่วงที่ไปศึกษาต่อยังประเทศอังกฤษกับพี่ๆ น้องๆ เคยประสบเหตุเครื่องบินตกหลุมอากาศมาแล้วก็หลายหน แต่ก็ยังไม่ชักชินกับอาการกระแทกเหมือนรถวิ่งอยู่บนถนนลูกรังขรุขระนี้เสียที

เขาเคยชินกับมันได้ง่าย หากพาหนะที่โดยสารอยู่จะเป็นรถยนต์ มิใช่เครื่องอากาศยานลำใหญ่ที่ลอยคว้างอยู่กลางอากาศว่างเปล่า สูงเหนือพื้นดินนับหมื่นฟุต

หม่อมราชวงศ์หนุ่มนึกสะกิดใจ เหลียวไปมองหญิงสาวข้างตัว...ก็ขนาดเขายังไม่ชิน แล้วคนที่เพิ่งขึ้นเครื่องบินครั้งแรกในชีวิตจะเป็นอย่างไร

แรงกระแทกครั้งล่าสุดทำให้เจ้าหล่อนหวีดร้องออกมาสุดเสียง มือข้างซ้ายจิกพนักวางแขนเกร็งแน่น ส่วนข้างขวาก็จิกลงมาบนท่อนแขนของเขา ซึ่งวางอยู่บนพนักที่ใช้ร่วมกัน

ว่ากันตามแรงจิกนั้น เขาควรจะเป็นฝ่ายร้องมากกว่า...แต่เห็นแก่หญิงสาวที่กำลังกลัวจนตัวสั่น หน้าซีด เขาก็พลอยนึกเวทนาจนต้องยอมอุทิศท่อนแขนให้ยึดเป็นที่พึ่งโดยไม่อุทธรณ์

แถมยังเอียงตัวไปกระซิบเหนือศีรษะพึมพำคลุ้มด้วยผมดำขลับเบาๆ

“ไม่ต้องตกใจหรอกนะ เครื่องบินแค่ตกลงมาอากาศ...เกิดขึ้นได้บ่อยๆ เวลาเครื่องบินผ่านอากาศที่มีความหนาแน่นต่ำกว่าบริเวณรอบๆ ก็เหมือนรถวิ่งบนถนนที่มีหลุมนั้นแหละ นึกเสียว่าเรากำลังนั่งรถที่วิ่งอยู่บนถนนลูกรังก็แล้วกัน จะได้ไม่กลัว”

ดวงตากลมโตเหลือบขึ้นมามองคนพูดเต็มตาเป็นครั้งแรกก็ว่าได้ ในเมื่อแรกเจอที่สนามบินดอนเมืองเขาก็แอบคิดอยู่แล้วว่าหญิงสาวผู้นี้มีดวงตาคูโตที่สวยงามดูได้ยาก ยิ่งเมื่อมองในมุมที่สูงกว่าในระยะใกล้ มันก็ยิ่งกลมโตอย่างน่าอัศจรรย์ใจ แถมยังล้อมกรอบด้วยขนตาดกดำหนาเป็นแพ

แต่คงจะน่ามองกว่านี้มากหากว่ามันจะฉายแววแห่งไมตรีสักนิด

แรงสั่นสะเทือนเหมือนรถวิ่งผ่านถนนเป็นหลุมเป็นบ่อมาระยะหนึ่ง อันตรธานไป เครื่องบินกลับมาตั้งลำเป็นปกติ ประกอบกับสัญญาณบอกรัดเข็มขัดดับลง เป็นข้อยืนยันว่าเครื่องบินได้ผ่านพ้นบริเวณหลุมอากาศไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ปลอดภัยแล้ว...” เขาหันไปบอกหล่อน และคงเป็นเพราะสีหน้าอันน่าขันนั้นกระมังที่ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะกระเซ้า “...ที่นั่นมันเป็นประกันให้ว่าเธอได้รอดไปเหยียบพื้นดินที่ซุริก และได้ไปเจอคนรักที่รออยู่ที่เบิร์นแน่”

คำพูดนั้นก่อปฏิกิริยาในทันที ดวงตาคูสวยตัวดมอมมาเขี้ยวปิด จมูกเขิดริ้น อันที่จริงเขาก็พอจะเห็นท่าทาง ‘เอาเรื่อง’ นั้นตั้งแต่เจอกันครั้งแรกที่หน้า ‘เกต’ หรือประตูทางออกขึ้นเครื่อง หล่อนเดินทางมากับคนอื่นสอง ‘คู่’

คู่แรกคือ ‘คู่แฝด’ หญิงสาวสองคน รุ้นราวคราวเดียว ท่าทางสนิทสนมจนเห็นได้ชัดว่าเป็นเพื่อนสนิทกัน ส่วนอีกคู่คือ ‘คู่รัก’ ที่เขาได้รู้ต่อมาว่าเป็นสาวและนายของคู่แฝด และนายซึ่งเป็นชายคนเดียวในกลุ่มนามว่า ‘วิพุธ’ ผู้นี้เป็นอดีตรุ่นน้องของปารุจที่โรงเรียนสมัยมัธยม พอเห็นเขา วิพุธจึงเดินตรงมายกมือไหว้ทักทาย และแนะนำให้ ‘ภารดี’ หญิงคนรักและหญิงสาวอีกสามคนที่เดินตามหลังมาารู้จักเขา...

‘ทุกคนครับ...นี่คือหม่อมราชวงศ์ปวรจุจ จุฑาเทพ รุ่นพี่ของผมที่โรงเรียน แต่ตอนนี้คุณชายจุจเป็นข้าราชการประจำอยู่ที่กระทรวงการต่างประเทศ’

ชายหนุ่มคิดว่าเขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึก ‘ไม่เป็นมิตร’ ฉายจากดวงตาคู่สวยของหญิงสาวผู้ไม่มีคู่ทันทีที่ได้ยินชื่อเขาจบ แทนที่จะทักทาย หล่อนกลับเมินหน้าหนีไปทำท่าซมกซมไม้ ตรงข้ามกับมารดาที่ทำตาโต ยกมือทาบอก เผยความตื่นตันอย่างไม่เก็บอาการ

‘ตายจริง! คุณชายจุจ หนึ่งในห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพที่เขาเรียกกันนะหรือคะ ดิฉันได้ยินชื่อเสียงมานานแล้วค่ะ เพิ่งได้เจอตัวจริงก็วันนี้เอง’

เขาเพียงยิ้ม มิได้สนใจอาการกริดกราดของมารดาที่เริ่มเรียกความสนใจจากผู้คนที่เดินผ่านไปมา หากแต่หันไปถามถึงคนที่เหลือด้วยหมายจะเบนความสนใจของมารดาออกไปให้พ้นเสียจากตน

‘แล้วอีกสามคนล่ะ ชื่ออะไรกันบ้าง’

‘คู่แฝดนี้...หนูเอื่อยกับหนูอ้าย หลานสาวของมารดาเองค่ะ’

ผู้ถูกแนะนำยิ้มแย้มยกมือไหว้ เขารับไหว้ ขณะที่ดวงตาคมลังเกตความแตกต่างของฝาแฝดที่ดูเผินๆ อาจเหมือนกันราวกับแกะ ไม่ว่าจะเป็นทรงผม หน้าตา และการแต่งกาย ทว่าด้วยความเคยชินในการสังเกตคนทำให้เขาพอมองเห็นความแตกต่างของคู่แฝดผู้มีแววตาสดใสทั้งคู่

ในแววตาของหนูเอื่อยซ่อนรอยเหนื่อยมอย ขณะที่ของหนูอ้ายปรากฏแววซุกซนซี้เล่นเด่นชัด เป็นความแตกต่างที่ถ้าไม่สังเกตดีๆ คงไม่เห็น แต่สำหรับเขามันก็ถือว่ามากพอที่เชื่อว่าจะไม่ทำให้เรียกชื่อทั้งสองสลับกันเป็นแน่

‘ส่วนอีกคนนี่คือ...’

มารดาทำท่าจะแนะนำหญิงสาวคนที่เหลือ แต่เจ้าตัวรีบหันมาคว้าแขนมารดาเป็นการห้าม น่าตลกไม่น้อยที่หล่อนคิดว่าอาการโจ่งแจ้งนั้นจะพ้นสายตาของปวรจุจที่ยืนอยู่ต่อหน้าไปได้

หม่อมราชวงศ์หนุ่มบอกกับตัวเองว่า เห็นทีหญิงสาวผู้นี้คงจะมีสิ่งใดปิดบัง ไม่อยากให้คนนอกรับรู้เป็นแน่ แต่ด้วยไม่เห็นว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง

กับตน เขาจึงไม่ได้สงสัยใคร่รู้ความน้อยนั้น

หา^{รู้}ไม่เลยว่า ความไม่^{รู้}รู้นั้นเองที่จะนำมาซึ่งความเดือดร้อนให้แก่ตัว
และหัวใจของตนในอนาคต...

‘นี่... ‘รสา’ ค่ะ เพื่อนสนิทของเรา’

เมื่อภารดีชะงักคำไว้ไม่ได้ต่อให้จบประโยค หนูอ้ายจึงเป็นคนชิงแนะนำ
เสียเองเพียงสั้นๆ...ทว่าใบหน้าบึ้งตึงคล้ายไม่ยอมผูกมิตรกับคนแปลกหน้าของ
‘รสา’ ก็ทำให้ปวรรุจไม่^{รู้}ใคร่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับเจ้าหล่อนมากไปอีก

‘สามคนนี่เขาเพิ่งจบการศึกษาค่ะ อยากจะไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาดูโลก
กัน พอดีากับวิพฐะจะไปฮันนีมูน สามคนนี่จึงขอติดสอยห้อยตามมาด้วย แต่
จะเดินทางด้วยกันไปจนถึงเบียร์นเท่านั้นละค่ะ แล้วก็จะแยกไปกันเอง’ ภารดี
สาธยายตามประสาคนช่างเล่า

‘ไปเที่ยวกันเองหรือ?’

‘เปล่าค่ะ แต่เราจะแวะไปหาคนรักของรสาที่อยู่ที่นี่ คนรักของรสาเป็น...’

‘หนูเอื้อย!’

คนหน้าบึ้งหันมาร้องห้ามหนูเอื้อยอีก ทำเอาฝาแฝดรีบยกมือปิดปาก
รู้ตัวว่าพูดมากเกินไป ปวรรุจไม่ได้ว่าอะไร เพราะเขาเองก็ได้สนใจลักหน้อย
ว่าคนรักของหล่อนจะเป็นใคร

‘ว่าแต่คุณชายจะเดินทางไปประเทศอะไรหรือครับ’ วิพฐเปลี่ยนหัวข้อ
สนทนา

‘ฉันจะไปสวิตฯ เหมือนกัน’

‘ตายจริง บังเอิญจังเลยค่ะ แบบนี้เราก็นั่งลำเดียวกันใช้ไหมคะ ไหนคะ
คุณชายได้ที่นั่งตำแหน่งไหน ติดกับพวกเราหรือเปล่า’

ไม่ถามเปล่า ภารดียังทำท่าชะง้อชะง้างเข้ามาดูตัวเครื่องบินที่อยู่ในมือเขา
ปวรรุจเกรงคอหล่อนจะเคล็ด จึงพลิกให้ดูโดยง่าย

‘ยี่สิบห้าปี...ว่า...ของภากับวิพฐะยี่สิบสองเอกับปี’

เขาไม่ได้สนใจนักว่าจะได้นั่งใกล้กับทั้งคู่หรือเปล่า แต่ได้ยินหนูอ้าย
แววตาสนุกสนานยิ่งขึ้น

‘ของรสาที่ยืมหำเอ ได้นั่งติดกับคุณชายเลยนี่นา’

ปวรรุจหันไปมองตามเสียงอย่างแปลกใจ ได้เห็นดวงตากลมโตของ
หญิงสาวชื่อรสามองตอบกลับมาราวไม่ไว้ใจ อย่างกับว่าเขาเป็นผู้จ้องใจเลือกที่
นั่งติดกันด้วยประสงค์ไม่ดีอย่างไรอย่างนั้น คนที่ยืนติดกลับเป็นหนูอ้ายเพื่อน
ของหล่อน

‘ฝากดูแลรสาด้วยนะคะ รายนี้อย่างไม่เคยขึ้นเครื่องบินไป...อู๊ย!’

หนูอ้ายยังไม่ทันจบประโยคก็ต้องอุทานเมื่อโดนรสาหยิกให้เห็นต่อหน้า
ต่อตา

ปวรรุจขมวดคิ้ว แต่หญิงสาวกลับเดินไปเสียอีกทาง หน้าเซิดจมูกขึ้น
ดุน่าเหมื่อย เหมือนดังเช่นที่หล่อนยังคงทำอยู่จนกระทั่งในยามนี้

“เป็นอะไรหรือเปล่ารสา?”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มถามพลางยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เมื่อเห็นเหงื่อเม็ดเล็กๆ
ผุดพรายขึ้นหน้าผากของคนที่ยังนั่งนิ่งตัวแข็ง หลังเพ่งพินเหตุระทึก

“ไม่...ไม่เป็นไร ดิฉันไม่...”

คำปฏิเสธช่างขัดกับผิวหน้าซีดเผือดและริมฝีปากขาวจัดของเจ้าตัว
ยี่งัก...ยังไม่ทันจบประโยค หล่อนก็รีบยกมือขึ้นปิดปาก ปวรรุจรู้ทันทีว่า
กำลังจะเกิดอะไรขึ้น เขารีบดึงเอาถุงกระดาษสำหรับเอาเจียนออกมาจาก
กระเป๋าหน้าที่นั่ง ทางออกทรงได้คางให้อย่างรวดเร็ว ก่อนที่หล่อนจะทำเสื้อผ้า
เลอะเทอะไปอย่างฉิวเฉียด

มือหนาเลื่อนขึ้นลูบหลังหญิงสาวย้อนขึ้นแรงๆ และรอนจาเอาเจียนออก
มาหมดให้หมดพุง ลักพักหล่อนจึงค่อยเงยหน้าแดงก่ำขึ้นมาในสภาพหน้าหู
น้ำตาไหลดูไม่ได้ เขาส่ายหน้าแล้วยื่นผ้าเช็ดหน้าให้อีกครั้ง ดวงตาแดงร้อน
น้ำตาเหลือบมอง คราวนี้ไม่ปฏิเสธ รับเอาผ้าไปเช็ดหน้าโดยเร็ว ก่อนจะทั้ง

ศีรษะฟิงพนักร้าวหัวกลับตาอย่างหมดแรง...

พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินเดินผ่านมาไถ่ถามอาการของผู้โดยสาร
ปวรจุจึงเอ่ยปากขอน้ำดื่มมาเย็นส่งให้หล่อน

“ดื่มน้ำเสียสิ”

เขยื้อนแก้วน้ำให้ หล่อนลืมหืมตาขึ้นมอง รอยฉนวนเล็กน้อยปรากฏ
ในดวงตานั้น ก่อนที่จะรับแก้วน้ำไปดื่ม แล้วส่งแก้วเปล่าคืนให้เขา

“ผ้าเช็ดหน้าคุณ...”

“ไม่เป็นไรหรอก เก็บไว้เถอะ”

“ไม่ค่ะ เรื่องอะไรดิฉันถึงจะต้องเก็บของคนอื่นไว้กับตัว...” หล่อน
เอ่ยด้วยลักษณะหญิงสาวผู้เยือกเย็น ไม่ยอมรับของจากคนแปลกหน้า แต่เมื่อ
ก้มมองสภาพยับเยินของผ้าเช็ดหน้าในมืออีกข้างก็กลับทำให้สับสน “แต่ว่ามัน...”

“ฉันรู้ว่าเธออาจรังเกียจที่จะรับของของคนแปลกหน้า...แต่ฉันว่าเธอควร
จะเก็บไว้ก่อน เพื่อว่าต้องการใช้มันอีก ผืนนี้ฉันยังไม่ได้ใช้ รับรองได้ว่าสะอาด”

หญิงสาวทำหน้าไม่ถูก คงเพราะรู้ว่าเขาพูดไปตามมารยาท ความจริง
แล้วหากจะมีใครรังเกียจผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นที่ถูกใช้เช็ดหน้าหนูน้ำตาเสียยับเยิน
ก็น่าจะเป็นเขาเสียมากกว่า

กระนั้นเขายังคงตั้งใจที่จะรักษาความสุภาพกับหญิงสาว แม้ว่ากิริยา
ของหล่อนจะดูไม่ค่อยน่ารักนัก หากเป็นสมัยเด็กวัยคะนองเขาคงจะแก้งิ้ว
แหยให้คนกางเขตรมูกรันได้โกรธหน้าดำหน้าแดงกันบ้างแล้ว

แต่ยามนี้เขาไม่เหมือนก่อน วิชาที่ร่ำเรียน และการงานที่ทำใน
กระทรวงการต่างประเทศคล้ายจะทำให้ซึมซับความเคยชินใหม่ๆ ที่กลายมา
เป็นนิสัย เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่การทูตทุกคน ซึ่งถูกสอนให้ถือคติว่า ‘น้ำซุ้น
อยู่ใน น้ำใสอยู่นอก’ จนขึ้นใจ นั่นกระมังที่ทำให้เขายังทนกับกิริยาไม่สุภาพมิตร
ของหล่อน และยังคงพยายามให้ความช่วยเหลือ โดยตั้งใจจะทำอย่างนั้นไป
จนกระทั่งลงจากเครื่องบิน เหยียบแผ่นดินประเทศสวิตเซอร์แลนด์อันเป็น
จุดหมายปลายทาง

“ดิฉันรู้ว่าคุณคงกำลังนึกหัวเราะเยาะดิฉัน”

เสียงนั้นเรียกเขาคืนจากภวังค์ ปวรรุจเหลือบมองคนพูดแล้วยากหัวเราะและถอนหายใจไปพร้อมๆ กัน

เจตนาดีของเขาถูกแปลงเป็นร้ายไปเสียแล้ว

“ฉันจะไปหัวเราะเยาะเธอทำไมกัน”

“ก็ดิฉัน...”

“ตรงกันข้าม ฉันกลับคิดชมว่าเธอออกจะเก่ง ขึ้นเครื่องบินครั้งแรกก็เจอหลุมอากาศอย่างแรง ยังไม่ร้องไห้ไววายสักนิด...” แค่อีกหลังมือเขาเป็นรอยเป็นริ้วเลือดชิบก็เท่านั้น และดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไปบ้าง

“...ฉันเคยเห็นคนอื่นเจออย่างนี้แล้วร้องห่มร้องไห้ สวดมนต์หาคุณพระคุณเจ้ากันผิดๆ ภูเขา ออกบ่อบ่ไป แล้วอย่างเธอไม่นับว่าเก่งหรอกหรือ”

คำชมของปวรรุจทำให้ดวงตาคู่สวยฉายแววประหลาดใจยิ่งยวด คล้ายกับว่าได้ยินสิ่งมหัศจรรย์พันธุ์เล็ก

หล่อนทำหน้าเก๋ๆ เมินมองออกนอกหน้าต่างเสียเฉยๆ ปวรรุจแอบส่ายหน้า หน้าตาหญิงสาวสะสวย แต่น่าจะมีใครบอกหล่อนบ้างว่า หล่อนจะน่ารักกว่านี้มาก หากลดท่าที่เย่อหยิ่ง บึ้งตึง แล้วเปลี่ยนเป็นยิ้ม และเอ่ยคำขอบคุณให้มากกว่านี้

แต่เขาไม่ควรถือสาหรอก เพราะนิสัยของคนเราทุกคนย่อมมีเหตุผลที่มา เกิดจากการปลูกฝังเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน ที่หญิงสาวเป็นอย่างนี้ ก็คงจะมีสาเหตุเช่นกัน

แม้นิสัยของரசาจะไม่ไคร่น่ารักนักในสายตาเขา แต่อย่างน้อยปวรรุจก็ต้องชื่นชมหล่อนในเรื่องของความกล้าหาญ

นอกจากผ่านเหตุการณ์เครื่องบินตกหลุมอากาศมาได้อย่างสงบแล้ว

ในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยหนึ่งนี้ จะมีหญิงสาวสักกี่คนที่กล้าเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปเยี่ยมเยียนคนรักที่ต่างประเทศเพียงลำพังกับเพื่อนหญิงตัวเล็กๆ เพียงสองคน

สนนราคาค่าตัวเครื่องบินก็ไม่ใช่ถูกๆ ยิ่งดูประกอบกับเสื้อผ้าการแต่งกายในชุดกระโปรงแขนยาวตาสกอตสีเข้ม ผ้าหนา ติดกระดุมหน้า มีเข็มขัดผูกเอว เห็นได้ชัดว่าเป็นการตัดเย็บอย่างดีตามแบบนิตยสารฝรั่ง เขาคิดว่าคนใส่ไม่น่าจะ ‘ธรรมดา’ เป็นแน่

และปวรจุจดคิดไม่ได้ว่า นี่เองอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้หล่อนทำท่าคล้ายไม่อยากผูกมิตรกับเขา

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ปวรจุเจอปฏิกิริยาทำนองคล้ายคลึงจากคนรอบข้าง เขาเคยเจอผู้ใหญ่ซึ่งถือยศถาบรรดาศักดิ์บางคนมองเขาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า เคยเจอคนรุ่นราวคราวเดียวกันในงานสังคมที่พูดจากับเขาอย่างดีต่อหน้า ทว่ากลับหลังกลับวิพากษ์วิจารณ์กันสนุกปาก...

‘เห็นคุณชายปวรจุดูมดต้อย่างนั้น แต่เบื้องหลังเขามีฉายาว่าอะไร รู้ไหม ‘คุณชายกันครว’ ไงละ เพราะแม่ของเธอเป็นแค่นางต้นห้องเท่านั้นละ’

‘ไม่ใช่แค่แม่หรอกนะ แต่เป็นมาตั้งแต่รุ่นตารุ่นยาย เป็นเข้ารับใช้ทางหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณมาทั้งตระกูลเลยทีเดียว’

เรื่องที่คนเหล่านั้นพูดก็ไม่ผิด... ช้องนาง มารดาของเขาเคยเป็นนางต้นห้องของหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณ หม่อมเอกของหม่อมเจ้าวิชาวร จุฑาเทพ บิดาของเขามาก่อน

ส่วนตาของเขาชื่อว่า ‘ซุบ’ ก็เป็นพ่อบ้าน รับใช้ท่านพ่อของหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณมาเป็นเวลานาน จนได้มาพบรักกับยาย ‘นวล’ ซึ่งเป็นแม่ครัว ให้กำเนิดช้องนาง มารดาของเขาออกมา ตายายปลูกฝังแม่ให้จงรักภักดีกับนายเป็นอย่างยิ่ง และถึงจะได้กลายเป็นหม่อมลำดับสองของหม่อมเจ้าวิชาวร แต่แม่ช้องนางก็ไม่เคยถือตัวเสมอคนอื่นๆ... ทั้งกับหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณที่มาก่อน และหม่อมหมวกผู้มาทีหลัง

ฮ่องนางให้กำเนิดปวรรุจเป็นบุตรชายคนที่สอง หลังจากหม่อมราชวงศ์อุปบลวรรณให้กำเนิดคุณชายใหญ่หรือหม่อมราชวงศ์ธรรมาได้หนึ่งปี หลังจากนั้นเพียงสองเดือน หม่อมหมยกก็ให้กำเนิดหม่อมราชวงศ์พุฒภัทรมามา

หนึ่งปีถัดมา หม่อมหมยกได้ให้กำเนิดบุตรชายอีกคน คือหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์หรือคุณชายเล็ก ซึ่งหม่อมเจ้าวิชชากรคิดว่าจะเป็นบุตรคนสุดท้ายของตระกูลแล้ว ไม่คิดว่าอีกหนึ่งปีให้หลัง หม่อมราชวงศ์อุปบลวรรณ หม่อมเอกของท่านจะให้กำเนิดลูกหลุมมาอีกคน ซึ่งก็ยังคงเป็นผู้ชาย หม่อมเจ้าวิชชากรทรงตั้งชื่อโอรสคนเล็กสุดนี้ว่าหม่อมราชวงศ์รณพีร์ หรือที่ทุกคนเรียกว่าคุณชายพีร์

ตั้งแต่จำความได้ มารดาของปวรรุจคอยพร่ำสอนให้เขาเจียมเนื้อเจียมตัว ไม่ตีตนเสมอพี่ๆ น้องๆ และให้ดูแลรับใช้พวกเธอทุกอย่างอย่างสุดความสามารถ กระทั่งปวรรุจอายุได้สิบสามปี...มารดาก็จากเขาไป

หม่อมฮ่องนาง หรือที่เจ้าตัวปวารณาให้ใครๆ เรียกชื่อหล่อนเพียงแค่ 'ฮ่องนาง' เสียชีวิตในอุบัติเหตุรถยนต์ตกเขาเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน ขณะเดินทางไปทำบุญทอดกฐินทางภาคเหนือพร้อมการสิ้นชีพิตักษัยของหม่อมเจ้าวิชชากร และการเสียชีวิตของหม่อมอีกสองคน นับเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ของราชสกุลจุฑาเทพ

จากนั้นคุณชายทั้งห้าจึงต้องตกอยู่ภายใต้การปกครองของหม่อมเอี้ยดผู้เป็นย่า ซึ่งเลี้ยงดูพุ่มพุกหลานชายทั้งหมดแทนจนเติบโตด้วยความรักความอบอุ่นอย่างเท่าเทียม และไม่ทำให้หลานคนไหนรู้สึกขาดสิ่งใด ปวรรุจไม่เคยถูกปฏิบัติให้รู้สึกต่ำต้อยไปกว่าพี่น้องคนอื่นฯ

ความเมตตาจากหม่อมย่าเอี้ยด และความรักความผูกพันสนิทสนมกลมเกลียวระหว่าง 'ห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพ' ที่แม้จะเป็นเพียงพี่น้องร่วมบิดา ทว่าเกิดจากคนละอุทร ก็ยังถึงขนาด 'ตายแทนกันได้' นั่นเองคือเหตุผลสำคัญที่ทำให้ปวรรุจไม่มีเหตุผลจะต้องมีปมด้อยกับชาติกำเนิดของตน

แม้จะยังมี 'ย่าอ่อน' น้องสาวแท้ๆ ของหม่อมเอี้ยดผู้เกษียณตัวเอง

ออกมาจากวังหลังจากเสด็จฯ ล้นพระชนม์ และมาอาศัยอยู่กับพี่สาวที่วัง จุฬาเทพ ซึ่งออกจะเป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่าง จึงคอยจะใช้วาจาเลียดสีทิ่มแทง และย่ำถึงสายเลือดด้อยต่ำทางฝั่งมารดาของปวรจุอยู่เสมอ...

และยังมีวงล้อมคนภายนอกที่ตีตราประทับคำว่า ‘ลูกคนใช้’ ไว้ที่กลางหน้าผากของเขา และคอยพูดถึงเรื่องนี้ลับหลังอย่างสนุกสนานไม่มีจบสิ้น...

เขาก็ไม่เคยสนใจ...

เพราะแม้เมื่อครั้งมารดายังมีชีวิต ท่านจะเฝ้าปลูกฝังสั่งสอนให้เขา เจียมตัว ไม่ตีตนเสมอพี่น้องคนอื่น...และมารดาก็สอนเช่นกันว่า คุณค่าของ คนมิได้ตัดสินกันที่ชาติกำเนิด...สายเลือดของฝั่งบิดาที่สูงส่ง หรือฝั่งมารดา ที่ต่ำต้อย มิได้ตัดสินความเป็นคนเต็มคน จนกว่าเขาจะได้พิสูจน์ถึงนั้นด้วย ตัวของตัวเอง

ดังนั้น สายตา กิริยา หรือคำพูดจากคุณย่าอ่อนและคนภายนอกจึง มิอาจตัดสินเขาได้ แม้อาจเคยทำให้ระคายหูระคายใจอยู่บ้างยามเยาว์ แต่ก็ ไม่ถึงกับฝังเป็นบาดแผล และเมื่อเขาเติบโต มีงานการเป็นหลักเป็นฐานอยู่ที่ กระทรวงการต่างประเทศเช่นนี้ คำพูดหรือการกระทำใดของใครก็ไม่อาจ สร้างผลกระทบให้แก่ชีวิตและจิตใจเขาได้อีก

บางครั้งเขากลับเห็นเป็นข้อดีด้วยซ้ำที่ไม่ได้รับความรักจากคุณย่าอ่อน เท่ากับพี่น้องคนอื่น จึงทำให้เขารอดพ้นจากความปรารถนาดี และเป็นห่วง เป็นใยจนเกินจำเป็นของคุณย่าอ่อนอย่างพี่ชายและน้องชายคนอื่นต้องประสบ พบเจอ

จนกระทั่งเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี้เอง...ที่ปวรจุรู้ตัวว่าคิดผิด

จากที่เคยโล่งอกว่ารอดจาก ‘ความปรารถนาดี’ บางอย่าง มาบัดนี้เขา โดนเข้าเต็มๆ กับตัว และเข้าใจหัวอกของพี่น้องอีกสี่คนเลยทีเดียวที่เดียวว่ารู้สึก อย่างไร

และนี่ก็เป็นสาเหตุให้เขารู้สึกขยาดจนอยากจะหนี

เป็นโชคดีเหลือเกินที่เหตุมาประจวบเหมาะกับการที่เขาได้รับมอบ

หมายให้ร่วมคณะผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศมาประชุมสำคัญระดับโลกที่กำลังจะเกิดขึ้นที่เจนีวา ปวรจุอาสารับหน้าที่เดินทางมาเตรียมงานล่วงหน้ากับทางสถานราชทูตไทย^๑ ประจำสวิตเซอร์แลนด์สองสัปดาห์ก่อนการประชุมจะเกิดขึ้น และการประชุมนี้ยังคาดว่าจะกินเวลายาวนานไม่น้อย ดังนั้นดูแล้วเขาคงจะมีเวลาหนีจากയാอ่อนไปได้ระยะใหญ่

และหากว่ามีข้ออ้างอื่นใดให้ยึดเวลากลับประเทศไทยให้ช้าลงได้อีก เขาก็จะทำโดยไม่ลังเลเลยทีเดียว

‘หนีไปนานๆ เลยนะพี่ชายจุ’

หม่อมราชวงศ์ธณพีร์ น้องชายคนสุดท้องบอกกับเขาอย่างนั้นยามที่มาส่งเขาที่สนามบินเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ คำพูดของธณพีร์ทำเอาหม่อมราชวงศ์ธรรพร พี่ชายคนโตขมวดคิ้ว

‘ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะชายพีร์ ชายจุเดินทางไปเตรียมประชุมครั้งสำคัญเพื่อประเทศชาติต่างหาก ไม่ได้หนีอะไรสักหน่อย’

ปวรจุได้แต่ยิ้ม ไม่ได้ว่าอะไร

‘ก็ผมอยากให้യാอ่อนรู้สึกผิดหวังอีกรอบ หลังจากพี่ชายใหญ่หนีพ้นบ่วงเร็วไปได้คนหนึ่งแล้ว ก็ดูรี มีอย่างที่ไหน... ผู้หญิงบ้านทวยพรหมมีอยู่สี่คน ยาอ่อนจับคู่ให้พวกเราทุกคน ยกเว้นพี่ชายจุ พวกเรายังอุตส่าห์คิดว่าพี่ชายจุจะรอด สุดท้ายก็ยังอุตส่าห์ไปหามาให้จนได้’

‘ยาอ่อนคงกลัวพี่ชายจุน้อยใจละมัง ว่าทุกคนมีกันหมด แต่ตัวเองไม่มี’ หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์หลั่งตากระช้ำอย่างเคย ทำเอาเจ้าตัวทั้งโคลงศีรษะและถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

‘ชายเล็กก็รู้ว่าพี่ไม่เคยน้อยใจเลย ตรงข้าม คิดว่าได้ภริยาดีกว่าคนอื่น

^๑ ในปี ๒๔๙๑ มีการตั้งสถานราชทูตไทยขึ้นที่กรุงเบิร์น และมายกระดับเป็นสถานเอกอัครราชทูต ในปี ๒๕๐๒

เสียอีก ที่คุณๆ ตระกูลเทพพรหมไม่เหลื้อมาถึงพี่'

‘ที่ไหนได้ ในที่สุดย่าอ่อนก็ค้นหาเทพพรหมคนสุดท้ายให้พี่ชายจุจนพบ’

รณพีร์หัวเราะเสียงดัง...ชายพีร์พูดถูก เขาไม่รู้ว่าคุณย่าอ่อนไปค้นหา ‘เทพพรหมคนสุดท้าย’ มาจากไหน เขาไม่เคยเห็นหน้า ‘หม่อมหลวงกระดิน’ มาก่อนเลยสักครั้ง

เขายังจำความรู้สึกพิศพิพาทตอนที่คุณย่าอ่อนมาบอกข่าวเรื่องนี้ได้ดี คุณย่าอ่อนดูดีใจมากกับการค้นพบเทพพรหมคนสุดท้าย ถึงแม้หม่อมหลวงกระดินจะเป็นเพียงเทพพรหมที่สืบสายห่างออกไปจนแทบขาดจากกันไปแล้ว แต่ดูเหมือนว่า แค่อขอให้ เป็น ‘เทพพรหม’ คุณย่าอ่อนก็พอใจ

เขายังจำได้ที่คุณย่าอ่อนพูดอะไรที่หมายความว่า สำหรับหลานชายที่ถือกำเนิดจากคนรับใช้ของเขา ได้เทพพรหมปลายสายมาเป็นคู่หมั้น ก็ถือว่าดีมากแล้ว...

‘พี่ก็อยากจะไปนานๆ แต่คงจะไม่ได้...กลับมาก็คงจะหนีไม่พ้น เจออย่างนี้แล้วคิดอยากจะออกโพสต์^๒ ไปเร็วๆ เสียเลย อย่างน้อยก็หนีได้อีกสี่ปี’

‘ดีจริง เชื่อว่าพี่ชายจุจจะได้หาเมียเหม่กลับมาให้ย่าอ่อนเป็นลมเล่นไปครับ’

‘ว่าแต่กระดินเขาก็หน้าตาน่ารัก พี่ชายจุจแน่ใจหรือว่าไม่สน?’ รัชชานนท์ พยักพยิต พลงหยิบซองสีน้ำตาลออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท ยื่นตรงมาให้เขา

‘อะไรนะครับคุณชายเล็ก’

‘รูปของว่าที่คู่หมั้นพี่ชายจุจไงละ’

พี่น้องที่เหลือหันขวับไปจ้องหน้ารัชชานนท์แทบจะพร้อมกัน ฝ่ายนั้น ยักคิ้ว

‘นายไปหามาได้ยังงั้นนะชายเล็ก’ หม่อมราชวงศ์พุฒิภัทรถามน้องชาย

^๒ รอบการโยกย้ายส่งข้าราชการไปประจำการในต่างประเทศ โดยมีระยะเวลาการออก
ประจำการคราวละ ๔ ปี

ร่วมมารดา

ฝีมือนะครับ หามาให้พี่ชายจุจ เผื่อว่าเห็นหน้าน้องนางแล้วจะเปลี่ยนใจ ใครจะรู้ เห็นรูปใบนี้เข้าแล้วอาจจะหลงรักแบบบิเหนาหลงรูปนางบุษบาเลยก็ได้

ปวรจุเพียงถอนหายใจแล้วเก็บรูปนั้นสอดไว้ในสมุดบันทึกที่ถือติดมือโดยไม่ได้ใส่ใจอีก ก่อนจะบอกลาทั้งสี่ เพื่อผ่านเข้าประตูผู้โดยสารขาออกไปขึ้นเครื่องเมื่อถึงกำหนดเวลา และเก็บลิ้มมันไปเสียนสิหน

ยามนี้...บนเครื่องทรีไฟสลัว มองออกไปเห็นท้องฟ้าเบื้องนอกมืดมิด หญิงสาวที่นั่งคั่นระหว่างเขากับหน้าต่างฝั่งนักหลับตา คงจะหลับไปแล้วด้วยความอ่อนเพลียจากเหตุการณ์ระทึก ผสมกับอาการเมาเครื่อง

ปวรจุกดเปิดไฟเหนือที่นั่ง แล้วพลิกแฟ้มใส่สมุดบันทึกและกำหนดการเดินทาง ดึงเอาซองสีน้ำตาลที่สอดอยู่ในนั้นออกมา

เขานั่งมองมันอยู่อึดใจ ก่อนจะตัดสินใจเปิดออกดูสิ่งที่อยู่ภายใน... และแล้วก็ได้เห็นหน้าผู้หญิงที่คุณย่าอ่อนเจตนาให้มาเป็น 'ว่าที่คู่หมั้น' ของเขาเป็นครั้งแรก

บางอย่างในภาพทำให้เขาประหลาดใจ จนลืมตัวจ้องพินิจอยู่นาน ความรู้สึกสสารพันปนเป่ทั้งงุนงง สับสน หงุดหงิดใจ แต่ความรู้สึกเหล่านั้นก็ถูกขัดจังหวะลง เมื่อเขารู้สึกได้ว่าคนนั่งข้างๆ ขยับตัว

ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเหตุใดเขาจึงต้องสะดุ้งน้อยๆ คล้ายคนกำลังทำผิด ปวรจุรีบสอดรูปกลับเข้าซอง แล้วปิดสมุดบันทึกในมือลงทันใด

“ขอโทษนะคะ ดิฉันขอทาง จะไปเข้าห้องน้ำ”

ปวรจุหันไปมอง เห็นรสาลูกจากที่นั่ง ยืนแม้ริมฝีปาก ดีหน้าขริ้มรอให้เขาขยับเปิดทางให้ก้าวผ่านออกมายังทางเดิน ท่วงท่าของหล่อนยามนี้ดูคล้ายเจ้าหญิงผู้เอาแต่ใจ แต่น่าแปลกที่ในแวบหนึ่งนั้น มันทำให้ปวรจुरूสึกสะกิดใจคล้ายกับว่าเขาคุ้นเคยกับหน้าตาท่าทางเช่นนี้...

ราวกับว่าเขาเคยเห็นมันมาก่อน ในยามใดยามหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว...

๒

หม่อมราชวงศ์ปวรจุ จุฑาเทพ...เขาจำหล่อนไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ
ทั้งๆ ที่หล่อนจำเขาได้แม่นยำ จำได้ตั้งแต่แรกเห็น ตั้งแต่ก่อนที่คุณน้ำ
วิพุธจะเอ่ยชื่อของเขาให้ได้ยินเสียด้วยซ้ำไป

ไม่น่าเชื่อเลยว่าโลกที่เคยคิดว่ากว้างใหญ่ไพศาล กลับมาเล็กและแคบ
อย่างน่าอัศจรรย์ จากที่เคยขอคุณพระคุณเจ้าว่าจะไม่เจอเขาแล้วชั่วชีวิต
โชคชะตากลับพาให้ต้องมาขึ้นเครื่องบินลำเดียวกัน เพื่อบินไปยังจุดหมาย
ปลายทางเดียวกัน มิหนำซ้ำ...ยังจับพลัดจับผลูมานั่งติดกันอีกต่างหาก

ใครกันนะที่เล่นตลกกับหล่อนเช่นนี้...

ที่น่าตลกไปกว่านั้นก็คือเขาจำหล่อนไม่ได้เลยสักนิด ไม่แม้แต่จะแสดง
ท่าว่าคล้ายคลึงคลบลตา ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนก็ออกจะกลั่นแกล้งหล่อนเอาไว้มาก!

หรือว่า ‘หม่อมเจ้าหญิงวรรณรสา อรุณรัศมี’ ไม่มีค่าควรแก่การจดจำ
เสียก็ไม่รู้!

หล่อนนึกขุ่นข้องจนไม่อาจทำใจยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นมิตรกับเขาราวกับ
ลืมเรื่องราวในอดีต ทั้งที่หันมองหน้าเขาที่ไร ก็ยังคิดถึงสารพันสิ่งที่เขาเคย

ทำเอาไว้ พาลให้อยากเมินหนีเสียทุกครั้ง...

แม้จะต้องยอมรับก็ตามว่าเขาดูเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนมาก...

ไม่ใช่แค่เรื่องรูปร่างหน้าตา ซึ่งกลายเป็นชายหนุ่มภูมิฐานเต็มตัว ทว่ายังรวมถึงบุคลิกและกิริยาที่แทบหาคราบเด็กผู้ชายซีแก่ลึงคนเก่าไม่เจอ เขาดูเป็นสุภาพบุรุษผู้อารีและพร้อมจะให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง ดูอย่างตอนที่หล่อนเมาเครื่องบินเมื่อครู่สิ ถ้าไม่ได้ความช่วยเหลือของเขาก็คงจะแย่กว่านี้

กระนั้นหล่อนก็บอกตัวเองว่า หล่อนไม่ใช่ชื่อนานาที่จะเชื่อหรือกว่าวิญญานเด็กผู้ชายซีแก่ลึงคนนั้นจะหายไปไหน มันก็คงจะสิงซ่อนอยู่ในตัวเขา นั่นแหละ เพียงแต่โดนบุคลิกสุภาพแบบนักการทูตเป็นหน้ากากบดบังเอาไว้เท่านั้น

ในชีวิตหล่อนก็มีคนรู้จักและญาติเป็นนักการทูตอยู่บ้าง รวมถึง 'ใครคนที่แสนสำคัญ' ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของการเดินทางในครั้งนี้นี่ด้วย

นักการทูตคนไหนก็ย่อมมีภาพที่ดีกันทั้งนั้นมิใช่หรือ...ถึงจะมีอะไรไม่ดี ก็เชื่อว่าช่วยในการเก็บซ่อนเอาไว้ภายในไม่ให้ใครอ่านออก มิเช่นนั้นจะเป็นนักการทูตได้อย่างไร

แต่ถึงแม้วรรณสาจะตั้งใจแต่แรกว่าจะไม่สนใจเขา ต่อให้ต้องนั่งอยู่บนเครื่องบินข้างกันนานหลายชั่วโมงกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง ก็กลับเหมือนมีใครบางคนช่างกลั่นแกล้ง ดลให้เกิดเหตุการณ์ระทึกขวัญที่หล่อนไม่เคยพบเจอ เพื่อจะให้เขายื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ และพาให้ต้องเจอราฟาที่กันไปโดยปริยาย

เขาให้ยืมผ้าเช็ดหน้า หาน้ำให้ดื่ม แล้วยังคอยถามไถ่ ปรอบลหล่อนจนคลายความกลัว แต่วรรณสาก็ยังสั่งตัวเองให้ตั้งท่าเมินเฉยต่อไป

ความตั้งใจคล้ายจะถูกทำลายลงอีกครั้งก็ตอนกลางดึกที่เห็นเขาหยิบรูปผู้หญิงคนหนึ่งจากสมุดบันทึกออกมานั่งดูอยู่นาน ด้วยคงจะคิดว่าหล่อนหลับ แต่จริงแล้วหล่อนเห็นเต็มตา และแปลกที่ความตั้งใจจะ 'ไม่สน' ถูกลิ้มไปโดยสิ้นเชิง เมื่อวรรณสาพบว่าตัวเองพยายามเพ่งมองภาพใบนั้นอย่าง

ใครรู้ว่าหญิงสาวในภาพคือใคร หน้าตาเป็นอย่างไร

หล่อนเปลือยยับตัว ยึดคอขึ้นอีกนิด หมายถึงดูให้ชัดขึ้นอีกหน่อย
ทว่าความเคลื่อนไหวนั้นกลับทำให้ชายหนุ่มรู้ตัว เขารีบเก็บภาพถ่ายหญิงสาว
ปริศนาสอดเข้าในสมุดบันทึกปกหนังเล่มใหญ่อย่างรวดเร็วมีพิรุณ

วรรณรสาต้องแก้แค้นด้วยการลুকพรัดขึ้นยืน ทำที่ขื่อทางไปห้องน้ำ
เสียดยกนักรที่ยังมิได้เห็นหน้าหญิงสาวในภาพให้เต็มตา...

แต่ก็พอจะได้ยู่หรือกว่านั่งมองรูปถ่ายนิ่งอยู่นานขนาดนั้น เจ้าหล่อน
ก็คงจะเป็นคนสำคัญของเขาเป็นแน่!

ปกติแล้ววรรณรสาไม่ใช่พวกที่ซอซสนใจใครรู้เรื่องของผู้อื่น

แต่ก็รู้ว่าเหตุใดความใครู้เกี่ยวกับ ‘หญิงสาวในภาพถ่าย’ จึงตาม
รบกวนจิตใจไม่เลิกว นับแต่กลับจากห้องน้ำมานั่งประจำที่

หล่อนมักจะผลอเหลือบแลไปยังสมุดบันทึกปกหนังสีน้ำตาลที่เสีย
อยู่ตรงกระเป๋าน้ำที่หนึ่งของชายหนุ่มเป็นระยะ รวกับว่าจะพยายามใช้
ดาพิทย์มองทะลุแผ่นกระดาษเข้าไปเห็นใบหน้าของหญิงสาวในภาพที่สอดอยู่
ในหน้าหนึ่งของสมุดให้ชัด

จึงหาหนี่งที่หม่อมราชวงศ์ปวรจุลไปจากที่นั่งเพื่อเข้าห้องน้ำ ความ
เฝ้ายนใจอย่างรุนแรงเกือบทำให้หล่อนแอบหยิบสมุดเล่มนั้นมาเปิดดูเสียแล้ว
ทว่ามารยาทที่ถูกปลูกฝังมาทำให้ยังมิกล้าพอจะถือวิสาสะ เกรงว่าเขาเดินกลับ
มาแล้วเก็บหลักฐานคืนที่เดิมไม่ทัน จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ยังเหลือเวลาอีก
หลายชั่วโมงเสียด้วยกว่าจะถึงจุดหมาย คงทนนั่งตากหน้าอับอายไม่ไหวแน่

มัวล้งเลอยู่จนกระทั่งเขากลับมานั่งที่ โอกาสดีจึงหมดไป วรรณรสา
ทำที่เอนศีรษะพิงกรอบหน้าต่าง หลับตา พยายามบังคับตัวเองให้หลับและ
เลิกสนใจรูปภาพใบนั้นเสียที...ไม่ว่าหญิงสาวในภาพจะเป็นใคร หน้าตาเป็น
อย่างไร มันก็ไม่เห็นจะเกี่ยวกับหล่อนตรงไหน ไม่รู้ว่าจะเสียเวลาไปสนใจ
ใครรู้เรื่องของ ‘คนอื่น’ ไปเพื่ออะไร สู้เอาเวลามาคิดเรื่องของตัวเองไม่ดีกว่า

หรือ...

เรื่องของตัวเอง...เป็นต้นว่า หล่อนจะพูดอะไรกับหม่อมเจ้าภาณุทัตน์ หรือพี่ชายทัตน์เป็นคำแรกเมื่อไปปรากฏกายที่หน้าประตูบ้านของเขา นับเป็นการพบหน้ากันตรงๆ ครั้งแรก หลังจากไม่ได้เจอกันนานนับปี

เขาจะโกรธหรือไม่ที่หล่อนเดินทางมาโดยไม่ได้ออกกล่าวล่วงหน้า แต่ถ้าบอก จะได้เห็นสีหน้าแววตาตื่นเต้นและตกใจของเขาที่หล่อนอยากเห็นและหรือ ความยินดีที่ผ่านการเตรียมตัวล่วงหน้า กับความปรีดาที่เกิดขึ้นแบบไม่ให้ทันตั้งตัว...วรรณรสอยากเห็นอย่างหลังจากเขามากกว่า

หม่อมเจ้าหญิงวรรณรสาเริ่มผ่นหวานอีกครั้งเมื่อนึกถึงจุดนี้...

เหตุผลหลักของการตัดสินใจเดินทางไปสวีตเซอร์แลนด์เป็นครั้งแรกในชีวิตก็เพื่อมาเยี่ยมพี่ชายทัตน์ ชายหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘คู่หมาย’ ของหล่อน...ตั้งแต่จำความได้ หล่อนไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเป็นเจ้าสาวของใครอื่นนอกจากเขา ในเมื่อใครๆ ก็บอกหล่อนมาเช่นนั้นตั้งแต่เด็ก

‘ทรงคมพี่ชายทัตน์หรือยังหญิงแก้ว โตขึ้นลูกต้องเป็นเจ้าสาวของพี่ชายทัตน์รู้ไหม’

‘อย่าทรงดื้อนะคะท่านหญิง ดูโน่น ท่านชายทัตน์ทรงวิ่งมาโน่นแล้ว เห็นท่านหญิงแก้วทรงอแงเดียวก็ไม่ยอมเสกสมรสด้วยพอดี’

‘ทรงขยันเรียนร้อยมาลัยนะเพคะท่านหญิง เพราะโตขึ้นท่านหญิงจะต้องเป็นพระคู่หมั้นของท่านชายทัตน์ ถ้าทรงร้อยพวงมาลัยไม่เป็นละแยะเลย’

หล่อนได้ยินอะไรทำนองนี้มาตลอดจนกลายเป็นความเคยชิน กระทั่งประโยคล่าสุดเป็นของდექაเมื่อเดือนก่อนนี่เอง...

‘หญิงแก้วของพ่อเรียนจบแล้วกลับมาอยู่บ้าน พอดีกับท่านชายทัตน์จะหมดโพลัสต์ กลับมาอยู่เมืองไทยปีนี้เหมือนกัน พ่อกับเสด็จลุงเลยคุยกันว่าน่าจะถึงเวลาที่ลูกทั้งสองควรจะได้เสกสมรสกันได้แล้ว’

ถึงแม้จะรู้มาตลอดว่าต้องแต่งงานกับพี่ชายทัตน์ในสักวันหนึ่ง แต่เมื่อวันนั้นมาถึง หล่อนก็คล้ายว่าจะรับไม่ทันอยู่ดี

จะว่าไปแล้วหล่อนยังรู้จักพี่ชายทัศน์น้อยเหลือเกิน...แม้ว่าจะเคยสนิทสนมกับเขาเมื่อยังเป็นเด็ก เขาแก่กว่าหล่อนสิบปี หล่อนจำได้ว่าเขาเป็นพี่ชายที่แสนใจดีไม่มีอะไรเทียบ แต่ไม่กี่ปีถัดมาพี่ชายทัศน์ก็เดินทางไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ ส่วนหล่อนเองเมื่อโตขึ้นก็ถูกส่งไปเรียนที่ปีนังเช่นกัน การติดต่อก็เปลี่ยนเป็นทางจดหมายที่เขาจะส่งมาเดือนละฉบับไม่เคยขาดเป็นเวลานานสิบปี

ในจดหมายเขายังคงเป็นพี่ชายใจดี มีอารมณ์ขัน และเป็นห่วงเป็นใย เขามักเล่าเรื่องสนุกๆ เกิดความรู้ต่างๆ โดยไม่ลืมที่จะซักถามเรื่องของวรรณสาอย่างสนใจใคร่รู้อยู่เสมอ และยามใดที่เขาเดินทางไปเยี่ยมหล่อนที่ปีนัง เขาก็มักจะมิช้าของและขนมมเนยหอบหิ้วติดไม้ติดมือไปฝากหล่อนและเพื่อนๆ ไม่เคยขาด

ครั้งสุดท้ายที่เจอเขา ก็คือครั้งที่เขาไปเยือนปีนังเมื่อเกือบสี่ปีผ่านมาแล้ว ก่อนที่จะต้องเดินทางมาทำหน้าที่เลขานุการเอกประจำสถานราชทูตไทย ณ กรุงเบิร์น ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

สิ่งที่ไม่ได้เจอกัน ได้แต่คุยกันผ่านตัวอักษร พี่ชายทัศน์จะเปลี่ยนไปเพียงไร จะยังคงเป็นพี่ชายที่แสนดีคนเดิมของหล่อนหรือไม่ นั่นคือสิ่งสำคัญที่หล่อนอยากรู้ และทรมองจนกว่าเขาจะกลับมาเมืองไทยไม่ว่า

แวบหนึ่งของความคิดซุกซน วรรณสาตัดสินใจว่าจะมาดูด้วยตาตนเอง อยากเห็นสีหน้าประหลาดใจ และแววตาดีใจของเขาเมื่อยามที่เห็นหล่อนปรากฏกายที่หน้าประตู ทางเดียวที่จะได้เห็นเช่นนั้น ก็คือต้องเดินทางไปสวิตเซอร์แลนด์โดยไม่บอกให้เขารู้ตัวก่อน

แน่นอนว่าเจ้พ่อต้องไม่ทรงยอมให้หล่อนทำเช่นนั้น ท่านอาจอนุญาตให้หล่อนไป แต่ไม่มีทางอนุญาตให้ปิดเป็นความลับกับพี่ชายทัศน์อย่างแน่นอน

‘หญิงโหรเลขาบอกพี่ชายทัศน์แล้ว พี่ชายทัศน์บอกว่าจะเตรียมต้อนรับหญิง เจ้พ่อทรงสบายพระทัยได้ ไม่ต้องเป็นห่วง’

และแน่นอนว่าถึงจะโกหกเจ็พพอไปอย่างนั้น ปัญหาอีกประการคือ ไม่มีทางที่ท่านจะทรงอนุญาตให้หล่อนเดินทางไปตามลำพัง แต่วรรณสา ยินกรานปฏิเสธไม่ยอมให้ท่านส่งใครติดตามไป

...เพราะหล่อนได้เลือกผู้ติดตามของหล่อนเองเอาไว้แล้ว...

‘เราไปเที่ยวยุโรปกันไหม หนูเอ้อย หนูอ้าย’

คำชวนนั้นทำเอาหนูเอ้อยและหนูอ้าย พระสหายสนิทอ้าปากค้างด้วย รับไม่ทัน หล่อนรู้...ก็ในเมื่อคุณเผดซึ่งเป็นโรคภัยโรจนขึ้นสมองเคยเฝ้าชวน หล่อน ทั้งโน้มน้าว ทั้งจะยั่นจะยอมมาไม่ต่ำกว่าร้อยครั้ง ให้หล่อนเอาตัวกับการเดินทางไป ‘ผจญภัยท่องโลก’ ดังที่ทั้งคู่ใฝ่ฝัน

ที่ผ่านมา วรรณสาไม่เคยคิดจะคล้อยตาม ปล่อยให้ทั้งสองอ่านหนังสือท่องเที่ยวรอกอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ดังนั้น เมื่อจุ๋ หล่อนโพล่งขึ้นมาว่าจะไปเที่ยวยุโรป จึงไม่น่าแปลกใจ ที่ทั้งสองทำท่าคล้ายจะหงายหลังตกเก้าอี้ม้าหินที่นั่งอยู่

‘พูดจริงหรือท่านหญิง หนูอ้ายหนูผาดไปหรือเปล่านี้’ หนูอ้ายได้สติก่อน จึงถามซ้ำ

เป็นธรรมดาที่หนูอ้ายจะไม่ใช้ราชาศัพท์ เพราะมันคือความต้องการของวรรณสาเองที่ไม่ต้องการให้เพื่อนคุณเผดใช้ราชาศัพท์กับหล่อนให้ยุ่งยาก

หนูอ้ายยกนิ้วขึ้นแคะหูคล้ายหนูผาด ส่วนหนูเอ้อยรีบก้มลงเก็บคู่มือท่องเที่ยวยุโรปภาษาอังกฤษที่หลุดจากมือหนูอ้ายด้วยความตกใจเมื่อครู่ขึ้นมาสำรวจดูว่าไม่เสียหาย

‘ก็หนูเอ้อยกับหนูอ้ายชวนหญิงมาตั้งหลายปีแล้วไม่ใช่หรือ’

‘แต่ท่านหญิงไม่เห็นเคยสนใจ’

‘ก็หนูเอ้อยกับหนูอ้ายเล่นอ่านตำราท่องเที่ยวรอกอยู่บ่อยๆ หญิงก็เลยเริ่มคล้อยตามนะสิ อ้าว อ้าปากค้างกันทำไม ทั้งสองคนไม่ตั้งใจหรือที่เราจะได้ไปเที่ยวยุโรปกันจริงๆ’

ทั้งสองยังนั่ง มองหน้ากันทำตาปริบๆ วรณรสาจึงเริ่มหรีตามองอย่างไม่วางใจ

‘...ทำไม ไหนจะรู้เรื่องยุโรปเยอะยังงี้ล่ะ หรือว่าไม่แน่ใจว่าจะพาหญิงไปได้’

‘โธ้ย! ทำไมจะไม่แน่ใจละท่านหญิง’ หนูอ้ายรีบปฏิเสธ ขณะที่หนูเอื้อยรีบหันไปพยายามสบตาหนูอ้ายคล้ายจะถามว่า ‘แน่ใจจริงหรือ’ ทว่าหนูอ้ายไม่สนใจคำถามจากสายตานี้ ย้ำกับวรณรสา ‘ถ้าท่านหญิงอยากไป หนูอ้ายพาไปได้สบายมาก’

‘งั้นถ้าหญิงอยากไปสวิตฯ หนูเอื้อยกับหนูอ้ายพาหญิงไปได้ใช่ไหม’

‘สวิตฯ เหนอ...แน่นอนอยู่แล้ว เชื้อมือหนูอ้ายเถอะ แค่อ่านสวิตฯ หนูอ้ายหลับตาเดินยังได้เลย’

หนูอ้ายย้ำเติมเสียง แต่หนูเอื้อยผู้ไม่แก่นแก้วเท่าหนูอ้ายยังดูไม่มั่นใจ รับผิดชอบมากระชั้นชิด แต่ไม่เบาพอจะพันหรรณรสาไปได้

‘หนูอ้ายเคยไปแล้วหรือ สวิตฯ น่ะ’

หนูอ้ายหนึ่งไปนิด ก่อนย้อนถามกลับ

‘แล้วหนูเอื้อยเคยไปไหมล่ะ’

หนูเอื้อยส่ายหน้า

‘หนูเอื้อยไม่เคยไป แล้วหนูอ้ายจะเคยไปได้ยังไงเล่า ถามได้’

‘อ้าว!’ คราวนี้ทั้งหนูเอื้อยและวรณรสาอุทานขึ้นพร้อมกัน

‘แต่ท่านหญิงไม่ต้องวอหรีทอกนะ เพราะหนูอ้ายศึกษาข้อมูลท่องเที่ยวยุโรปมาตั้งหลายปีแล้ว ถึงจะไม่เคยไป แต่ารู้ทุกอย่าง ประวัติศาสตร์ท่านหญิงลองถามมาเลย หนูอ้ายตอบได้หมด หรือจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ทำให้หลับตาเดิน หนูอ้ายก็ยังทำได้ ยังมีหนูเอื้อยไปด้วยก็เท่ากับท่านหญิงมีไกด์ถึงสองคน อ้าว หนูเอื้อย อย่าทำหน้าเหวี่ยงแบบนั้นสิ ชี้กล้วยไปได้ พาให้ท่านหญิงใจเสียหมดพอดี’

เมื่อโดนหนูอ้ายถองเบาๆ หนูเอื้อยจึงรีบเออออตามอย่างที่เป็นอยู่เสมอ

หนูอ้ายว่าอย่างไร หนูเอื่อยก็ว่าตามนั้น

‘ชะ...ใช่แล้วท่านหญิง มีหนูอ้ายกับหนูเอื่อยตั้งสองคน พาท่านหญิงเที่ยวได้สบายอยู่แล้ว’

เมื่อคู่แฝดรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ วรณรสาจึงค่อยคลายใจ แล้วจึงเฉลยกับทั้งคู่เรื่องที่ว่าจจะแวะไปเยี่ยมท่านชายภาคทัศนัย หนูเอื่อยและหนูอ้ายดีใจ เพราะจะได้เจอท่านชายใจดีที่เคยพบเมื่อหลายปีก่อน

หลังจากคุยกันวันนั้น หนูเอื่อยกับหนูอ้ายหายไปสองวัน แล้วก็กลับมาบอกข่าวดีกับวรณรสาว่า ภารดิน้ำสาวของทั้งคู่กำลังจะเดินทางไปฮันนีมูนที่ยุโรปกับภริยาผู้เป็นน้ำเซย ซึ่งเพิ่งวิวาห์กัน และจะเริ่มต้นที่สวิตเซอร์แลนด์พอดี ทั้งคู่ยินดีให้หญิงสาวทั้งสามเดินทางไปด้วยแล้วค่อยไปแยกทางกันที่เบิร์น วรณรสาและคู่แฝดจึงรีบเตรียมตัวเดินทางกันทันที

“เครื่องกำลังแล่นดิ้ง”

เสียงหัมๆ ของชายหนุ่มบนที่นั่งด้านข้างคือสิ่งที่วรณรสาได้ยินเป็นอย่างแรกเมื่อรู้สึกตัวตื่น หลอนผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ในความมืดเห็นได้ชัดว่าเครื่องบินกำลังลดระดับเตรียมลงจอด ต้องยอมรับว่านักหวาดหัว้นหน่อยๆ ในระหว่างนั้น แต่เมื่อล้อของเครื่องบินลงเหยียบแผ่นดินสวิตเซอร์แลนด์ ณ สนามบินซูริกโดยสวัสดิภาพ หลอนก็ลอบถอนหายใจเบาๆ นึกภูมิใจตัวเองที่ไม่ได้เผลอแสดงอาการตาขาวให้ใครได้รับรู้แต่อย่างใด

วรณรสามองออกไปนอกหน้าต่าง ความมืดทำให้มองไม่เห็นสิ่งใด ยกเว้นไฟในสนามบิน ตอนนี้เป็นเวลารุ่งเช้าซึ่งท้องฟ้ายังไร้แสงตะวัน รู้สึกแปลกเล็กน้อยเมื่อคิดว่า เพียงก้าวออกไปจากเครื่องบิน แท้ก็แค่เหยียบอยู่บนผืนแผ่นดินที่ทางไกลบ้านเกิดเมืองนอนถึงคนละทวีป

หลอนรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาเมื่อเห็นเกล็ดน้ำแข็งลามขึ้นมาตามหน้าต่างเครื่องบิน เผลอขยับเสื้อกันหนาวกระชับร่าง ไม่รู้อุปาทานหรือเปล่า

ที่ยังไม่ทันลงจากเครื่องก็รู้สึกหนาวเสียแล้ว โดยเฉพาะเมื่อเหลือบมองหม่อม-
ราชวงศ์ปวรจุแล้วพบว่าเขาไม่มีที่ท่าว่าจะหนาวแต่อย่างใด

“ยินดีที่ได้ร่วมเดินทางนะ” เขายิ้มน้อยๆ ให้อย่างสุภาพ หล่อนยิ้ม
ตอบ...อย่างไม่เต็มใจ ออดไม่ได้ที่จะเหลือบมองกระเป๋าทันที่ข้างของเขา สมุด
บันทึกปกหนังสีน้ำตาลไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว มันคงจะไปนอนปลอดภัยอยู่ใน
กระเป๋าสารที่เขาถืออยู่ในมือ

ชายหนุ่มยืนขึ้นเพื่อเปิดทางให้หล่อนลุกออกมาสู่ทางเดิน รู้สึกแปลกๆ
เล็กน้อยเมื่อต้องเดินผ่านเขาในพื้นที่แคบๆ...เมื่อก่อน หล่อนสูงเพียงแค่เลย
เอวของเขา มาถึงตอนนี้ถึงแม้จะสูงขึ้นมามากแล้ว แต่ก็ยังเทียบได้เพียงแค่
ระดับไหล่ของเขาเท่านั้น และดูเหมือนความหนาของร่างกายจะยิ่งผิดกันมาก
ยิ่งกว่าเมื่อก่อนเสียอีก

แม้จะมีความสูงน้อยกว่าเขามาก แต่วรรณรสาก็ไม่คิดจะเอ่ยปากขอ
ความช่วยเหลือเลยสักคำเมื่อเขย่งขึ้นเปิดช่องเก็บของเหนือที่นั่งเพื่อหยิบเอา
กล่องหนังสือตำขนาดยาวออกมาอย่างระมัดระวัง เพราะภายในนั้นบรรจุของ
สำคัญสองสิ่งที่พกติดตัวมาด้วยโดยไม่ฟังคำทักท้วงของหนูเอ้อยและหนูอ้าย
แถมยังเลือกวิธีถือขึ้นเครื่องโดยไม่ยอมให้ทางตัว

ชิ้นหนึ่งคือไวโอลิน เครื่องดนตรีสุดที่รักคู่กาย และอีกชิ้น...เก็บไว้ใน
กล่องเดียวกัน คือตุ๊กตาโบล์ด ลิลลี่^๓ ตัวโปรดตัวเดียวซึ่งเป็นของขวัญชิ้น

^๓ Bild Lilli Doll โบล์ด ลิลลี่ แต่เดิมเป็นตุ๊กตารุ่นที่สร้างโดยนักเขียนการ์ตูนชาวเยอรมัน
สำหรับหนังสือพิมพ์ *Bild-Zeitung* ใน Hamburg เยอรมนี เริ่มเมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๑๙๕๒
ซึ่งเป็นที่ยอดนิยม ตุ๊กตาโบล์ด ลิลลี่ได้กำเนิดขึ้นเป็นรูปร่างในปี ๑๙๕๕ ถูกจำหน่ายไปทั่วยุโรป
และได้มีการส่งไปจำหน่ายยังอเมริกาและแอฟริกา กระทั่งได้เลิกผลิตไปในปี ๑๙๖๐ เพราะ
บริษัทแมทเทลได้ผลิตบาร์บี้ขึ้นมา โดยนางรuth แฮนเลอร์ เจ้าของผู้ผลิตตุ๊กตาบาร์บี้ได้ไป
เที่ยวฮันนีมูนที่เยอรมนี เจอตุ๊กตาโบล์ด ลิลลี่แล้วได้ซื้อกลับมาดัดแปลงและปรับเปลี่ยน
รูปแบบแล้วตั้งชื่อตามชื่อลูกสาวของเธอ บาบาร่า หรือบาร์บี้

ลำคัมที่พี่ชายทัศน์ส่งมาให้จากเยอรมนีเมื่อครั้งที่เขาไปธุระที่นั่นเมื่อปีก่อน เขาเขียนมาในจดหมายว่าเขาตั้งชื่อให้ตุ๊กตาแล้วว่า ‘หนูแต้ว’ ตามชื่อเล่นของ หล่อน และจากนั้นวรรณรสาก็ไม่เคยไปไหนไกลๆ โดยปราศจากหนูแต้ว

ไม่ได้เป็นเพราะว่าชอบเล่นตุ๊กตา หล่อนเลิกเล่นตุ๊กตามาตั้งแต่จบ ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่แล้ว แต่พี่ชายทัศน์คงไม่รู้เรื่องนี้ จึงซื้อตุ๊กตาให้เป็นของขวัญวันเกิดอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์

แต่การที่ ‘หนูแต้ว’ ก็ยังคงกลายเป็นของรักคู่ใจของหล่อนเป็น เพราะว่ามันเป็นของขวัญที่ทำให้ระลึกถึงพี่ชายทัศน์ต่างหาก

วรรณรสามัวคิดถึงหนูแต้วเพลิน...จังหวะที่กำลังเขย่งบนปลายเท้าเพื่อ ดึงกล่องไวโอลินลงมานั่นเอง หนึ่งในบรรดาผู้โดยสารที่รีบร้อนจะลงจาก เครื่องก็เบียดหล่อนอย่างไม่มีการยั้ง หญิงสาวไม่ทันตั้งตัวจึงเซล้ม ร้อง อุทานเมื่อกล่องไวโอลินร่วงตามลงมา และมันคงจะกระแทกลงบนศีรษะ เข้าให้เป็นแน่ หากในพริบตานี้ หม่อมราชวงศ์ปวรรุจจะไม่ปล่อยกระเป๋ เอกสารหนักๆ ของตนที่หิ้วอยู่ทั้งลงกับพื้น เพื่อขยับเข้ามารับกล่องหนาหนัก เอาไว้ทันด้วยความว่องไว ช่วยให้การรูดสายผู้ลงไปยังจุดคุ้มครองศีรษะรอดพ้น จากการหัวแตกไปได้ฉิวเฉียด

หล่อนเงยหน้ามอง เมื่อได้ยินน้ำเสียงเครื่องขมิ้มของปวรรุจพูดเป็น ภาษาอังกฤษชัดเจนกับชาวต่างชาติผสมสีทองผู้ที่เดินเบียดหล่อน เตือนให้เข าระมัดระวัง แม้คำพูดของชายหนุ่มจะสุภาพ แต่แววตาเขาจริงจังและน้ำเสียง เครื่องเคียดนั้นทำให้นายฝรั่งร่างใหญ่ที่ดูว่างกว้างไม่สนใจว่าจะเดินชนใคร บ้างในทีแรกทำตาลอกแลก เงยไม่ออก รีบพึมพำขอโทษแล้วเดินหนีไป โดยเร็ว

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เขาก้มตัวลงมาถาม ทำให้รู้ตัวว่าเผลอมองเขาตาก้างจึงต้องรีบหลบ สายตามองพื้น และตอนนั้นเองที่เพิ่งเห็นว่ากระเป๋ เอกสารของชายหนุ่มคว่ำ ไม่เป็นท่าอยู่บนพื้นตรงหน้า ข้างของข้างในหล่นกระจายออกมาระเกะระกะ

จากการที่เขาปล่อยมันหลุดมือเพื่อช่วยหล่อนเมื่อครู

ชายหนุ่มย่อตัวลงมากีบของเหล่านั่น วรรณสารรีบยื่นมือเข้าไปช่วย ทั้งสองกีบของคืนในสักระเป๋าด้วยความรวดเร็ว เพราะรู้ว่ากำลังขวางทาง ผู้โดยสารอีกจำนวนมากที่กำลังรอเดินลงจากเครื่อง กีบเสร็จชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยืน คราวนี้ปิดกระเป๋าเอกสารให้แน่นหนา แล้วสะพายไว้กับปา

“ขอบคุณมาก...แล้วนี่ ไวโอลินของเธอ ไม่น่าจะเสียหายอะไร” เขาแตะกลองไวโอลินที่ช่วยวางไว้ให้บนเก้าอี้ที่นั่ง

ไวโอลินไม่น่าจะเสียหาย แต่เขาไม่รู้ว่ายังมีอีกสิ่งทีหล่อนห่วง คือตุ๊กตาไบรด์ ลิลลี่ชื่อหนูแต่นั้นต่างหาก ปานนี้คงจะตกใจแย่แล้ว...

“ดิฉันต้องขอบคุณคุณชายเหมือนกันค่ะ ที่ช่วยรับหนูแต่...เอ๊ย...ช่วยรับไวโอลินเอาไว้”

หล่อนแก้คำพูดตัวเองแทบไม่ทัน โชคดีที่ความสนใจของชายหนุ่มถูกดึงไปเสียก่อน ด้วยน้ำเสียงแจ่มใสของหนูเอื้อยกับหนูอ้ายที่ตั้งมาแต่ไกล วรรณสารหันไปมองเห็นทั้งสองยืนอยู่ห่างออกไปสักห้าหรือหกท่อน อยู่ในแถวผู้โดยสารเพื่อทยอยไปที่ประตู

“เธอคงจะรอลงพร้อมเพื่อน ถ้าเช่นนั้นฉันต้องขอตัวก่อน ฝากลาหนูเอื้อยกับหนูอ้ายด้วย”

“ค่ะ”

“ขอให้มีความสุขกับการท่องเที่ยว”

“ขอบคุณค่ะ” วรรณสารยิ้มมองจนร่างสูงของหม่อมราชวงศ์ปวรจุปะปนไปกับผู้โดยสารคนอื่นๆ และหายไปทางประตูทางออก ยังรู้สึกคล้ายตัวเองตาผาดไม่หายที่เห็นวารอยยิ้มสุดท้ายเมื่อครูของเขาไม่เพียงสุภาพ ทว่ามั่นคงจริงใจ และมีมิตรไมตรีอย่างยิ่ง

เขาเปลี่ยนนิสัยแล้ว หรือว่าโรงเรียนการทูตสอนวิธีเข้าสังคมและสร้างความประทับใจมาอย่างดีกันแน่...ข้อนี้หล่อนตอบไม่ได้

“ท่านหญิง...” หนูอ้ายเดินมาถึง และเรียกหล่อนตามความเคยชินด้วย

แน่ใจว่าไม่มีใครอื่นไต่ย็น แต่วรรณรสาก็ยังหันไปมองอย่างตำหนิ

“คุณชายรุจไปตั้งไกลแล้ว ไม่ได้ย็นหรอก”

“ใครจะรู้ เขาอาจจะหุติก็ได้”

“ว่าแต่ทำไมท่าน...เอ๊ย รสาต้องไม่ยากให้คุณชายรุจรู้ว่าเป็นท่านหญิงด้วยละ” หนูเอื้อยพูดไปเกาศีระะไปด้วยความสับสนไม่ชินปาก

วรรณรสาไม่รู้จะตอบคำถามของหนูเอื้อยอย่างไรว่า...เมื่อเขาจำหล่อนไม่ได้เอง แล้วทำไมหล่อนจะต้องไปเผยให้เขารู้ว่าเป็นใครด้วย แล้วอีกอย่าง ชินเขารู้แล้วเอาไปพูดให้ทางสถานทูตฟัง เรื่องอาจจะไปถึงหูพี่ชายทัตต์เสียเปล่าๆ

“เขาไปแล้ว เรียกตามสะดวกก็ได้” หล่อนว่า ก่อนจะอธิบายด้วยหนึ่งในเหตุผลที่แท้จริง แม้จะไม่ใช่ทั้งหมด “...หญิงไม่ได้บอกท่านพ่อว่าเราจะแยกทางกับคุณน้ามารดีและคุณน้าวิพุธเพื่อเดินทางต่อไปหาพี่ชายทัตต์กันเอง ถ้าเรารู้ไปถึงท่านทูต แล้วรู้ไปถึงდეจพ่อ หญิงเป็นโดนเลียนกันลายโทะฐานที่ทำตัวเป็นผู้หญิงกำกััน”

“อ้าว แต่ถ้าท่านหญิงไปถึงท่านชายทัตต์ ท่านชายจะไม่ทรงรายงานდეจพ่อหรือหรือ”

“ก็ต้องยอมเลี้ยง” หล่อนยอมเลี้ยง ขอให้เจอฟีชายทัตต์ก่อนเกิดอุตสาห์เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาทำให้เขาดีใจ แล้วเหตุใดพี่ชายทัตต์ที่แสนใจดีจะไม่ช่วยหล่อนกันละ...หรือถ้าเขาไม่ช่วยจริงๆ หล่อนก็จะยอมถูกเขาส่งตัวกลับประเทศไทยไปให้დეจพ่อเลี้ยงกันกันลาย แล้วจากนั้นก็จะบอกდეจพ่อว่าไม่ต้องการแต่งงานกับเขา...วรรณรสาคิดอย่างซุกซน

“ถ้าเช่นนั้นก็เอา...เราไปกันเถอะท่านหญิง คนลงกันจะหมดเครื่องแล้ว”

วรรณรสาพยักหน้า แต่เมื่อหิวกล่องไวโอลินเตรียมจะก้าวเดินไปลายเท้ากลับสะดุดวัตถุบางอย่างบนพื้นใต้เก้าอี้ หล่อนอุทานอย่างแปลกใจวางไวโอลินลงที่เดิมเพื่อกั้มดูว่ามันคืออะไร

แล้วก็ไม่ยากเชื่อสายตา เมื่อเห็นสมุดบันทึกปกหนังสีน้ำตาลเล่ม

ที่เฝ้าเพ่งมองมันอยู่ค่อนข้างนาน ปรารถนาจะมีโอกาสได้แอบเปิดดูสิ่งที่อยู่ภายใน บัดนี้...มันมาอยู่ในมือของหล่อนแล้วอย่างง่ายดาย และบังเอิญเป็นที่สุด!

“อะไรนะท่านหญิง สมุดอะไร”

หล่อนทำเหมือนไม่ได้ยินคำถามของหนูอ้าย หยิบสมุดเล่มนั้นขึ้นมา แล้วชะเง้อมองไปยังประตูทางออกของเครื่องบิน คล้ายคาดว่าจะได้เห็น ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของเงินย้อนกลับมาเอาของของเขาคืน

แต่กลับไม่มีแม้แต่เงาของชายหนุ่มผู้นั้น เขาคงยังไม่รู้ตัวว่าทำสมุดบันทึกหายจากกระเป๋าเอกสารตอนที่มันคว่ำ

แวบแรกหล่อนคิดว่า ถ้าหากรีบลงจากเครื่องในตอนนี้ และวิ่งตามไป ก็มีโอกาที่จะทันเขาที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง...ทว่าอีกใจหนึ่งแย้ง มีความจำเป็นอันใดจะต้องพยายามขนาดนั้น?

ทำไมจะไม่ละ...ในเมื่อเขาช่วยเหลือหล่อนไว้ตั้งมากมาตลอดทาง และที่สำคัญ การที่เขาทำสมุดบันทึกหายจากกระเป๋าก็เพราะช่วยหล่อนจากการโดนกล่อ้งไวโอลินฟาดศีรษะมิใช่หรือ...ใจฝ่ายดียังให้เหตุผล

แต่เมื่อก้มลงมองสมุดสีน้ำตาลในมืออีกครั้ง ก็พบว่าในที่สุดตัวเอง ก็พ่ายแพ้ให้แก่ใจฝ่ายที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

หล่อนอยากเห็นรูปภาพของหญิงสาวที่สอดอยู่ในสมุดเล่มนี้...และมันก็มีอิทธิพลเหนือกว่าอะไรทั้งหมด

“เอ่อ...เปล่าหรอก ไม่มีอะไร สมุดของหญิงเอง”

วรรณธสาเอ่ยโดยไม่สบตากับหนูเอื้อยและหนูอ้าย ก่อนจะกอดสมุดนั้นแนบอก หัวกระเป๋าวีโอลินเดินนำคู่แฝดลงจากเครื่องบิน คู่แฝดเดินตามมาอย่างงงๆ ทั้งสองไม่รู้หรอกว่า ขณะนั้น วรรณธากำลังนึกขอโทษเจ้าของสมุดอยู่ในใจ...

ขอโทษจริงๆ นะคะคุณชายรุจ หญิงขอยืมไปดูหน่อยเดียวเท่านั้นแหละ แล้วสัญญาว่าเจอกันคราวหน้าจะคืนให้อย่างแน่นอน...

อ้อ...ถ้าหากว่ามีโอกาสได้เจอกันอีกนะนะ

๓

หม่อมราชวงศ์ปวรรุจเพิ่งรู้ว่าท่าของสำคัญบางอย่างหายก็ตอนที่นั่งอยู่บนรถฟอร์ตสเตชันแวกอนสีดำรุ่นปี ๑๙๕๖ แล่นออกจากซูริกมุ่งหน้าสู่กรุงเบิร์น อันเป็นที่ตั้งของสถานราชทูตไทย ประจำสวิตเซอร์แลนด์

สมุดบันทึกกำหนดการการประชุมเล่มนั้นอันตรายเกินไปจากกระเป๋าเอกสารของเขาได้อย่างไร ชายหนุ่มนี้กะทบจนอย่างรวดเร็ว แล้วภาพข่าวของระกะระกะหล่นคว่าออกมาจากกระเป๋าตอนก่อนจะลงจากเครื่องบินก็ปรากฏขึ้นในมโนนึก

ใช่แล้ว...ต้องเป็นตอนนั้นอย่างแน่นอน

“เป็นอะไรไปวะจุ”

คนที่กำลังบังคับพวงมาลัยละสายตาจากถนนเบื้องหน้าที่มีร่องรอยหิมะปกคลุมขอบทางบางส่วนหันมาถาม ด้วยคงเห็นว่าเขาก็มั่นหน้ากั่มตาคันกระเป๋าคล้ายหาอะไรบางอย่าง และปล่อยให้ตนคุยอยู่คนเดียวเสียพักใหญ่

“อะไรหายหรือ?”

“สมุดบันทึกนะ สงสัยจะทำหล่นบนเครื่องบิน”

“สมุดบันทึก? สำคัญหรือเปล่า”

ปวรจุฬพยายามคิดว่านอกจากกำหนดการการเดินทางแล้ว เขายังจดอะไรที่สำคัญไว้ในสมุดเล่มนั้นอีกหรือเปล่า แล้วก็พบว่าน่าจะมีอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

หากจะมีอะไรที่เขาเสียตายน้อยที่สุดในสมุดเล่มนั้น ก็น่าจะเป็นภาพถ่ายของ ‘ว่าที่คู่หมั้น’ เขานั้นละ

“จะต้องกลับไปเอาไหม”

เขานิ่งคิดพักหนึ่งในที่สุดก็ส่ายหน้า

“ช่างมันเถอะ ฉันพอจำตารางนัดหมายได้ ขึ้นขับกลับไปกลับมาทางสถานทูตคงรู้ว่าเครื่องลงนานแล้วทำไมฉันถึงไม่มารายงานตัวเสียที”

“ก็ดี หนาวๆ แบบนี้ฮีตเตอร์ก็เอาไม่อยู่ ฉันไม่อยากอยู่บนถนนนานนักหรอกวะ”

ปวรจุฬหัวเราะเมื่ออีกฝ่ายทำท่าชนลูกประกอบคำพูด

“อะไรกัน อยู่มาตั้งกี่ปีแล้วยังไม่ชินอีกรึ ปกรณ์”

ชายหนุ่มซึ่งเขาเรียกว่า ‘ปกรณ์’ คือเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขาตั้งแต่เมื่อครั้งที่เรียนรัฐศาสตร์อยู่ด้วยกันที่อังกฤษ แต่ยังไม่ทันจะเรียนจบ ปกรณ์ก็พักการเรียนเสียด้วยเหตุผลที่ว่า ‘หัวไม่ไป’ กับวิชาด้านรัฐศาสตร์ ยิ่งเรียนก็ยิ่งรู้ว่าไม่ชอบและไม่ใช้ทางของตน

ขณะที่เพื่อนๆ กำลังคร่ำเคร่งกับการสอบปีสุดท้าย เขาก็เก็บเสื้อผ้าบินมาสวีตเซอร์แลนด์ มาอยู่กับมารดาซึ่งแต่งงานใหม่ไปกับชายชาวสวิส สองแม่ลูกช่วยกันบุกเบิกร้านอาหารไทยที่ชูริกด้วยการสนับสนุนของพ่อเลี้ยง ปกรณ์ หนุ่มร่างใหญ่มีฝีมือในการทำอาหารพอๆ กับการบริหารธุรกิจ จึงทำให้งานของเขาเติบโตอย่างรวดเร็ว จนวันนี้ขยายสาขาออกไปกว้างขวางในหลายเมืองเสียแล้ว

ถึงแม้ชีวิตจะแยกไปคนละเส้นทางหลายปี แต่เขากับปกรณ์ก็ยังติดต่อกันทางจดหมายอยู่เป็นระยะ รวมถึงเมื่อปกรณ์รู้ว่าเขาจะมาประชุมที่นี้ จึง

อาสาขั้บรถมารับที่สนามบินเพื่อพาไปส่งที่เบิร์นอย่างกระตือรือร้น

“ตกลงนายมาประชุมอะไรที่เจนีวา สำคัญมากนักหรือกฎหมายทะเลทะเลอะไรที่นายว่า ถึงจะต้องถูกส่งมาเตรียมงานล่วงหน้าก่อนตั้งสัปดาห์สองสัปดาห์” ปกรณ์ถามถึงการประชุมที่เขาได้บอกไว้ในจดหมายก่อนมาถึง

“สำคัญสิ มันหมายความว่าอธิปไตยทางทะเลของทั้งโลกเลยทีละละ”

แล้วเขาก็อธิบายถึงการที่เทคโนโลยีสมัยใหม่ส่งผลให้มีการเดินเรือประมงและการแสวงหาทรัพยากรใต้ท้องทะเลมากขึ้น ทำให้ประเทศต่างๆ ในโลกอ้างอำนาจอครอบครองบริเวณทะเลชายฝั่งของตนขยายจากเดิมสามไมล์ทะเล^๔ เข้าไปในทะเลหลวง^๕ ไกลออกไปมากขึ้นทุกทีจนเกิดความวุ่นวายและสับสน ทำให้องค์การสหประชาชาติจัดให้มีการประชุมขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเลขึ้น และกระทรวงการต่างประเทศของไทยก็ต้องเข้าร่วมในการประชุมครั้งนี้เช่นกัน

ยังอธิบายไม่ทันจบ ปกรณ์ก็ยกมือห้าม พลังสายหัว ทำท่าเหมือนเสียใจที่เอ่ยถามออกมา

“พอเถอะ ไม่เข้าหัววะ เรื่องยากๆ แบบนี้ทนฟังไม่ไหวจริงๆ ไม่งั้นฉันก็คงไม่ระเห็จออกมาจากยูๆ กลางคันอย่างนั้นหรอก ตอนนี้นั่นคึ้นความรู้เข้าหม้อไปหมดแล้ว รู้แล้วว่าทำอาหารยังงั้ให้อร่อยเท่านั้นแหละ...ถึงจะไม่อร่อยเท่าพิเลต์สแต่ก็จิ้มแจ่วสูตรชาววังฝีมือนายก็เถอะนะ”

ปวรจหัวเราะ ไม่ใช่แค่ขันท่าแลปลิ้นเลียริมฝีปากของเพื่อนสนิท แต่เป็นเพราะไม่คิดว่าปกรณ์ยังคงจำเมนูเด็ดที่สุดของเขาในระหว่างเรียนอยู่

^๔ ทะเลอาณาเขต หรือ Territorial Sea (ระยะ ๑ ไมล์ทะเลมีความกว้างเท่ากับ ๑.๘๕๒ กิโลเมตร ขณะที่ ๑ ไมล์บกมีความกว้างเท่ากับ ๑.๖๐๙ กิโลเมตร)

^๕ ส่วนบริเวณทะเลที่คั้ดออกไปจากทะเลอาณาเขตจะเป็นทะเลหลวง หรือ High Sea ขณะที่บางครั้งอาจมีการเรียกว่าเป็นน่านน้ำสากลเป็นบริเวณทะเลที่ทุกประเทศมีเสรีภาพในการใช้ประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน

อังกฤษได้ สมัยนั้นความสามารถของปวรจุลในการประยุกต์อาหารฝรั่งมาปรุงตามแบบไทยๆ ด้วยสูตรที่เรียนรู้มาจากครัววังจุกาเทพเป็นที่รู้จักทั่วไปในหมู่นักเรียนไทยในเมืองนั้น ทุกวันหยุด บ้านพักของห้าคุณชายจุกาเทพจึงไม่เคยห่างหายจากแขกผู้มาขอฝากท้อง จนคุณชายรัชชานนท์และคุณชายรณพีรียังเคยกระเซ้าว่า ‘เสนาห์ปลายจวัก’ ของปวรจุลทำเอาบ้านนี้หัวกระไดไม่เคยแห้ง

“ตกลงมาเมื่อมีเวลาพักให้เที่ยวบ้างไหมวะ...กันยืนโบลากับแม่ไว้แล้วนะ จะขออาสาขับรพาคณชายจุลเที่ยวให้ทั่วสวิตฯ ลักสองสามวัน”

ปกรณยังคงมีสีหน้ารีนเริงเมื่อพูดถึงเรื่องกิน แล้วต่อด้วยเรื่องเที่ยว ยามหัวเราะ ใบหน้าที่รกรไปด้วยหนดเคราจรังของหนุ่มร่างใหญ่ดูน่ากลัวน้อยลง

โดยปกติแล้วปกรณก็เหมือนเพื่อนสนิทคนอื่นๆ ที่ไม่เรียกปวรจุลว่า ‘คุณชาย’ ยกเว้นตอนคิดจะกวนโมโหเล่นเท่านั้น มันเป็นความต้องการของปวรจุลเองที่จะให้เป็นเช่นนี้ มันทำให้เขารู้สึกสบายใจกว่า และเมื่อเป็นเจตนาของเขา ก็ไม่มีเพื่อนคนไหนอดอด เพราะเห็นว่าสะดวกปากและเป็นกันเองกว่ามาก...

...หากจะมียกเว้นอยู่ก็คนหนึ่ง คนที่ไม่ว่าเขาจะพยายามกี่ครั้งให้หล่อนเรียกเขาว่า ‘จุล’ เหมือนเพื่อนคนอื่นๆ แต่ก็ไม่เคยสำเร็จเลยสักครั้ง หญิงสาวยังคงเรียกเขาว่า ‘คุณชายจุล’ อยู่เสมอ นับตั้งแต่วันแรกที่เจอกันที่อังกฤษเมื่อเจ็ดปีก่อน หรือกระทั่งในจดหมายฉบับล่าสุดที่หล่อนเขียนถึงเขา...เมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา

“วาดดาวเป็นอย่างไรบ้าง นายอยู่นี้ได้ข่าวเธอบ้างไหม”

ไม่รู้อะไรที่ دلใจให้เอ่ยคำถามนั้นออกไป เมื่อรู้ตัวเขาก็อยากจะเรียกมันคืน หรือไม่ก็หวังว่าปกรณจะไม่ตอบคำถามนั้น แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว ปกรณเหลือบมามองคนถามอย่างจับสังเกต...

“ได้เจอกันอยู่บ้าง เธอเพิ่งย้ายไปอยู่อินทอร์ลาเคน บ้านใหม่ แต่เป็น

ปราสาทเก่าเชียวนะ...นายรู้ใช่ไหม เธอจะมีงานเลี้ยงอาทิตย์หน้า เธอคงดีใจ ถ้านายไปนะจ๊ะ เธออยากให้นายไป”

ประโยคสุดท้ายของปกรณทำเอาปวรรุจหมดคิวเข้าหากัน

“เธอรู้หรือว่าฉันจะมา”

ปกรณทำท่าคล้ายล้าลัก สีหน้ามีพิรุณ อาการเหล่านั้นแทนคำตอบว่า เหตุใดวาดดาวจึงรู้ว่าเขาจะมา

“นายบอกเธอ...” นี่เองคือเหตุผลของการเขียนจดหมายฉบับล่าสุดมาถึงเขา หล่อนเขียนเล่าเรื่องการย้ายบ้าน รวมถึงงานเลี้ยงเล็กๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์ที่จะถึงนี้

“เรื่องมันก็นานมาแล้ว นายยังไม่ลืมอีกหรือ”

ปวรรุจไม่ได้ตอบคำถามนั้น เพียงลอบถอนใจเบาๆ แล้วเบือนหน้าออกไปมองทิวทัศน์นอกหน้าต่างที่ร่ว่งผ่าน ในความเงียบ เขายังคงคิดถึงคำถามของปกรณ...ลืมหรือ เรื่องบางเรื่องก็มีใช้สิ่งที่จะลืมกันง่ายตาย แม้จะพยายามลืม

บางครั้งเขาก็รู้สึกคล้ายจะทำมันได้อย่างดี แต่บางครั้งก็กลับไม่แน่ใจตัวเอง...ดูอย่างเมื่อครูลิ หากเขาลืมอะไรๆ ได้จริง คงไม่หลุดปากถามถึง หล่อนให้กลายเป็นประเด็นคุยกันยืดเยื้อยาวนานเช่นนี้หรือ

และเขาก็อยากจะทำข้อการสนทนาที่เสียที่ จึงเปลี่ยนเรื่อง...

“นายละ คุยเรื่องของนายบ้างดีกว่า ไม่ได้เจอกันนาน นายยังไม่ได้เล่าเลยว่ากำลังคบใครอยู่ แล้วใกล้จะแต่งงานหรือยัง”

ดูเหมือนว่าจะได้ผล เมื่อปกรณทำหน้าเกือ ก่อนจะลากเสียงยาวราวกับจะบอกว่า...ถามอะไรอย่างนั้น

“เอาไง ตกลงว่ามีหรือไม่มี?”

“ไ้ประเภทวันเดียวจบ หรือมีภาคหนึ่งไม่มีภาคสองนี้เรียกว่ามีหรือเปล่าละ แต่ถ้านายหมายถึงความสัมพันธ์ที่ยาวๆ ละก็ ยังไม่มี...”

“ทำไม่ละ”

ปรกรณ์นั่งคิดอยู่พักหนึ่งราวกับกำลังคิดหาคำตอบที่ตรงใจที่สุด ก่อน
จะเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง...

“ก็คงจะเป็นเพราะยังไม่เจอใครที่ดึงดูดพอจะทำให้ฉันอยากเจอเป็น
ครั้งที่สองได้เลยน่ะซี”

การเดินทางจากซูริกไปยังเบิร์นด้วยรถยนต์ใช้เวลาเพียงเก้าสิบนาทีโดย
ประมาณ ปรกรณ์ขับรถมาจอดที่หน้าสถานราชทูตไทยประจำสวิตเซอร์แลนด์
ณ กรุงเบิร์นในเวลาสาย ทั้งสองลงจากรถแล้วเดินฝ่าอากาศเย็นเข้าไปในอาคาร
สามชั้นสีขาว หลังคาสีแดงเข้ม ดูรูปทรงเหมือนบ้านตุ๊กตา

นายวรัท เสมียนประจำสถานทูตที่ได้รับคำสั่งให้รอการมาถึงของเขา
ยิ้มแย้มรอต้อนรับหน้าบานอยู่แล้ว ปรกรณ์ทักทายวรัทอย่างเป็นกันเอง เพราะ
ด้วยความที่อยู่สวิตเซอร์แลนด์มานานจึงคุ้นเคยกับสถานทูตเป็นอย่างดี
เพราะมีเหตุให้แวะเวียนเข้ามาช่วยงานที่สถานทูตอยู่บ่อยครั้ง

ปวรจุลเข้าไปรายงานตัวว่าเดินทางมาถึงโดยสวัสดิภาพ ท่านเอกอัคร-
ราชทูตออกมาพบเขาด้วยตัวเองอย่างใจดีและไม่มีพิธีรีตอง เพราะท่านมีความ
สนิทสนมเป็นส่วนตัวกับหม่อมย่าเอียดของเขามาเป็นเวลานาน

“หม่อมย่าสบายดีหรือคุณชาย” เขาเอ่ยหลังจากจับของฝากที่หม่อม
เอียดฝากมาจากเมืองไทยให้แก่ท่านทูตไปส่งให้วรัทรับไปด้วยท่าทางยินดี

“สบายดีครับ อายุเจ็ดสิบสามปีแล้วแต่ก็ยังแข็งแรงดี” เขาเล่าเรื่อง
หม่อมย่าเอียดต่อไปอีกเล็กน้อย โดยเลือกที่จะไม่เปิดเผยเข้าไปถึงเรื่องที่
หม่อมย่าไปคล้อยตามคุณย่าอ่อน ที่จะให้เขาหมั้นหมายกับหม่อมหลวง
กระถิน เทวพรหม

หลังจากทักทายกันพอสมควร ชายสูงวัยผู้ยังมีที่ทำการกระฉับกระเฉง
ก็เริ่มต้นพูดคุยเรื่องงาน ราวกับจะไม่ยอมให้เวลาสูญเปล่าไปแม้แต่นาที

เกือบตลอดทั้งวันนั้นเขาต้องประชุมกับท่านทูตและเจ้าหน้าที่ที่
เกี่ยวข้องในการเตรียมข้อมูลเพื่อความพร้อมในการประชุม ก่อนที่คณะ

ของรัฐมนตรีจะเดินทางมาในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า แม้ว่าหัวข้อที่คุณจะเป็นเรื่องเคร่งเครียด แต่ท่านทูตก็มีวิธีในการพูดที่ทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างสบายๆ ซึ่งเป็นข้อที่ปวรจุนึกขึ้นชมท่านเป็นอย่างมาก เพราะรู้นั่นเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของผู้ก้าวหน้าในการทำงานด้านการทูต

ระหว่างที่ปวรจุทำงาน ปรกรณ์กลับไปทำกิจวัตรของตนที่ร้านอาหาร ก่อนจะกลับมาพบกับชายหนุ่มอีกครั้งในตอนเย็นด้วยเสื้อผ้าเรียบร้อยขึ้นกว่าเดิม ด้วยว่าท่านทูตเอ่ยปากต้องการเลี้ยงอาหารเย็นแก่เขาและปรกรณ์ ที่ทำเนียบทูตซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับสถานทูตนั้นเอง

คุณหญิงอารี ภริยาของท่านทูตรอต้อนรับและทักทายเขาอย่างมีไมตรี และกระตือรือร้น หล่อนสอบถามเขาไม่หยุดปากเรื่องการเดินทาง และต่อด้วยเล่าเรื่องการเตรียมอาหารมื้อเย็นด้วยตัวเองตามประสาคนช่างพูด ปรกรณ์เห็นปวรจุถูกชวนคุยไม่หยุด ก็ซอมนิ้มแล้วหาจังหวะที่คุณหญิงเพลอ ขยับมากะชิบบอกอย่างกะนองปาก...

“คุณหญิงแกล้งแหย่ใช่ไหม แต่รอเจอหลานสาวคุณหญิงเสียก่อนเถอะ ทำเอาอย่างคุณหญิงนี้เรียกว่าซื่ออายุไปเลยเถียวละ”

“ฮือ...” ปวรจุขมวดคิ้วกึ่งปราชัย แต่ก็อดชื่นมิได้กับการเปรียบเทียบเกินจริงของปรกรณ์

แต่เมื่อปวรจุก้าวตามคุณหญิงเข้าไปในครัวเพื่ออาสาช่วยยกอาหาร และได้เจอตัจจริงของ ‘หลานสาวคุณหญิง’ ที่ปรกรณ์พูดถึง ปวรจุกก็ชักไม่แน่ใจแล้วว่าการเปรียบเทียบเมื่อครูนั่นเกินจริง

หลานสาวของคุณหญิงมีชื่อเรียกง่ายๆ ว่า ‘คุณอ๋ม’ เข้ากับรูปร่างเจ้าเนื้อ ใบหน้าสวยทรงกลม ไม่แน่ใจว่าความอวบสมบูรณ์ของเจ้าตัวหรือว่าอากาศหนาวที่ทำให้ผิวขาวจัดตั้งเบรียะจนแถมสองข้างแดงปลั่งแลคล้ายผลแอปเปิลสุก หล่อนยืนเป็นแม่งานอยู่ในครัวที่มีแม่ครัวหนึ่งคน และลูกมือวิ่งวุ่นอยู่กับการเตรียมอาหาร ทว่าดูเหมือนคุณอ๋มจะคอยชิมนั่นชิมนี่แล้ววิจารณ์มากกว่าอย่างอื่น

เมื่อหล่อนหันมาประจันหน้ากับปวรจุเป็นครั้งแรก มือที่ถือช้อนตักซุปเตรียมชิมก็ชะงักค้างไปเสียเฉยๆ ดวงตาเบิกกว้างก่อนจะกะพริบถี่ๆ เมื่อเจ้าตัวอ้วนเขิน ทำท่าคล้ายเหนียมอาย

“นี่คุณชายปวรจุ จุฑาเทพ หลานชายของหม่อมเอี้ยดที่ป้าเล่าให้ฟัง ไงละ สวัสดิ์พี่เขาเสียสิคุณอ๋ม”

คุณอ๋มวางช้อนแล้วยกมือไหว้เขา และเลยมาถึงปรกณซึ่งเห็นได้ชัดว่าทั้งสองรู้จักกันอยู่ก่อนแล้ว

“นี่คุณอ๋ม หลานสาวของดิฉันเองคะคุณชาย”

“เคยได้ยินชื่อคุณชายทั้งห้าแห่งจุฑาเทพมานานแล้วค่ะ ไม่คิดว่าจะได้เจอตัว คุณชายเป็นเพื่อนกับคุณปรกณหรือคะ ไม่เห็นคุณปรกณเคยพูดถึงให้ฟัง ว่าแต่เห็นคุณป้าบอกว่าคุณชายเดินทางมาประชุม ประชุมอะไรหรือคะ แล้วอยู่นานไหม จะมีเวลาเที่ยวอยู่ที่สวีตฯ บ้างหรือเปล่า...อ๋มมาอยู่ได้สองเดือนแล้วยังไม่มีโอกาสได้เที่ยวเลยเพราะอากาศหนาวอย่างกับอะไรดีเนอะคะ...”

ปวรจุได้ยินปรกณทำเสียงขลุกลั่นในลำคอ เหลือบมองไปก็พบว่าเจ้าตัวกำลังกลืนหัวเราะสุดความสามารถ สายตาที่ส่งมาสื่อความหมายแทนคำพูดได้ว่า ‘เห็นไหมละ ไม่ได้พูดเกินจริงตรงไหน’

คุณอ๋มยังคงถามชายหนุ่มต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่ค่อยจะเว้นจังหวะให้เขาได้ตอบ และเจ้าหล่อนก็คล้ายจะมัวเพลินกับการถามคำถามสลับกับเล่าเรื่องของตนเอง จนลืมนึกได้ว่าได้คำตอบจากอีกฝ่ายหรือเปล่า เขาจึงปล่อยให้เจ้าหล่อนพูดไป เพียงแต่ยิ้มรับและพยักหน้าบางครั้งเท่านั้น

คุณอ๋มช่างแตกต่างจากพี่ชายของหล่อนที่ชื่อว่า ‘คุณอ้น’ อย่างน่าสนแท้หว่า เป็นพี่น้องกันได้อย่างไร คุณอ้นมีทุกอย่างตรงข้ามกับน้องสาว ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตาหรือบุคลิกลักษณะ คุณอ้นเป็นชายหนุ่มผอมสูง ผิวค่อนข้างคล้ำ พูดน้อยอมพะนำ และดวงตาทายใต้กรอบแว่นหนาสี่ชั้นนั้น คอยจะเลื่อนหลบอย่างไม่ชอบสบตาคน

ช่างต่างกับดวงตาใสซื่อแผ่แสงความสนใจใคร่รู้ของคุณอ๋มที่กำลังจ้อง

ข้ามโต๊ะอาหารมายังปวรรุจอย่างเปิดเผยราวหน้าต่างบานกว้างในยามนี้เสียจริง และไม่ว่าท่านทูตกับคุณหญิงจะชวนปวรรุจและปรกรณ์คุยอะไร คุณอ๋มก็มักจะหาจังหวะแทรกเข้ามาเพื่อมีส่วนในบทสนทนาด้วยทุกครั้ง ไม่แน่ใจว่าอุปาทานไปหรือไม่ที่เห็นท่านทูตทำท่ายกมือขึ้นนิ้วดงขยับอยู่สองสามครั้ง ราวกับปวดหัวขึ้นมาเฉยๆ

จากคำบอกเล่าของคุณหญิงอารี คุณอ๋มและคุณอันเป็นลูกของน้องสาวคุณหญิงที่เมืองไทย ด้วยความที่คุณหญิงอารีไม่มีลูก จึงรักหลานทั้งสองเหมือนลูกและเพิ่งจะรับมาอยู่ด้วยเพื่อให้ศึกษาต่อที่สวิตเซอร์แลนด์ เมื่อสองเดือนที่ผ่านมานี่เอง

นอกจากการพูดไม่หยุดปากแล้ว คุณอ๋มยังมีความสามารถในการรับประทานอย่างไม่หยุดปากไปพร้อมๆ กันด้วย ปวรรุจอดนึกแปลกใจมิได้ เพราะในขณะที่สาวๆ ในพระนคร ซึ่งเขารู้จักมักจะรับประทานน้อยเพื่อรักษาทรุดทรง ทว่าคุณอ๋มกลับดูมีความสุขกับการกินอย่างไม่มีที่ท่ากังวลใดๆ ทั้งสิ้น

เพียงเขาเผลอหันมองไปทางอื่นแวบเดียว สติก็ขึ้นใหญ่ตรงหน้าหล่อนก็อันตรธานไปอย่างรวดเร็ว แต่คุณหญิงอารีกลับทำให้ปวรรุจแปลกใจขึ้นไปอีก ด้วยการชักหลานสาวว่ากินน้อยผิดปกติ หลังจากที่คุณอ๋มปฏิเสธสัปดาห์ที่สองโดยบอกว่าจะขอข้ามไปยังของหวานเลย

“ทำไมวันนี้ทานน้อยนักล่ะคุณอ๋ม”

แทนคำตอบ คุณอ๋มยิ้มเขินๆ แล้วซ่อนสายตาหลบมองมายังปวรรุจ ด้วยสาเหตุที่เขาไม่เข้าใจ

“วันนี้อ๋มแล้วค่ะคุณป้า”

“เดี๋ยวก็שובผอม แม่เราจะมาต่อว่าป้าว่าเอาลูกสาวเขามาเลี้ยงให้อดๆ อายากๆ”

“อ๊ย! อ๋มดูשובเขียวไปหรือคะคุณป้า” คุณอ๋มดูกังวลขึ้นมาในบัดดล แต่ปรกรณ์ที่ปวรรุจแอบเห็นว่าแอบหัวเราะหลังผ้าเช็ดปากอยู่เมื่อครู่กลับ

ตีหน้าตาย บอกเสียงชื่อ...

“ไม่ชอบเลยสักนิดครับ อย่างคุณอ๋อที่กำลังดีเข้ายุคเข้าสมัยกับสาวยุโรป ไม่ชอบเสียเหมือนพวกสาวฯ ในพระนคร”

“ແหม คุณปรกรณ์ก็พูดอย่างกับว่าได้กลับไปเมืองไทยบ่อยๆ อย่างนั้นแหละค่ะ” คุณอ๋อค้านปรกรณ์ แต่ดูคล้ายจะทำได้เพื่อแก้เงินเสียมากกว่า

“ไม่เชื่อก็ถามคุณชายจรูญดูสิครับ...” ว่าแล้วปรกรณ์ก็หันมาทางปวรจุ “...จริงไหมคุณชาย สาวๆ ที่พระนครสมัยนี้ผมกันราวจะปลิวลม”

ปวรจุเลือกที่จะยิ้มเฉย ไม่ผสมโรง เพราะเขาเจตนาไม่บริสุทธิ์ของเพื่อนสนิทได้ ว่าหวังพูดเพื่อกระเซ้าหญิงสาวร่างอวบมากกว่าจะชมอย่างจริงใจ ทว่าดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่รู้ตัวเลยสักนิด สีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องบ่งบอกว่าพึงใจที่ถูกชม

“นั่นสิคะสาวพระนครสมัยนี้คิดยังงั้นก็ไม่ว่า ผมแห้งราวกับไม้เลื้อยปีดูไม่ตีเอาเสียเลย เดินเหินที่ก็เหยะเหยะไร้เรียวแรง”

น่าแปลก ที่ช่วงเวบหนึ่งนั้น ภาพของหญิงสาวนาม ‘รสา’ ที่เขาเจอบนเครื่องบินกลับปรากฏขึ้นในมโนนึก หล่อนผู้นั้นถึงแม้ว่าจะผมบาง แต่ก็ทำงไถลจากคำว่า ‘เหยะเหยะ’ โดยสิ้นเชิง เพราะไม่ว่าจะเป็นท่วงท่ายืน เดิน หรือว่านั่งก็ยังดูสง่านามอง...ถ้าหากจะลืมหายตาเยอหยิ่งไว้ตัวไม่ผูกมิตรของหล่อนไปเสีย

枉ค์ความคิดของชายหนุ่มถูกดึงกลับมาด้วยเสียงของคุณอ๋อที่ยังคงให้ความเห็นเรื่องความผมบางของสาวพระนครต่อ...

“...อะไรก็ไม่ทราบนะคะ อะะอะก็บอกว่าเป็นสมัยนิยม แต่อ๋อไม่เห็นว่าจะสวยเท่าคนมีเนื้อหนังไปได้ คุณชายคุณปรกรณ์เห็นไหมคะ ภาพวาดจิตรกรรมอย่างโมนาลิซา หรืองานประติมากรรมเก่าๆ อย่างรูปปั้นวินัสกีลวัน แต่อวบอ้อมมีเนื้อหนังด้วยกันทั้งนั้น...”

ปวรจุไม่โทษปรกรณ์เลยที่กลั่นหัวเราะ แต่คุณอ๋อดูเหมือนจะไม่รู้ตัว

“...หรือว่าจะป็นสตรีสูงศักดิ์ในประเทศแถบยุโรปนี่ในอดีตก็ต้อง

เจ้าเนอะคะ จึงจะดูว่าสมบุญมีอันจะกิน และจัดอยู่ในกลุ่มสตรีผู้เลอโฉม แต่ถ้าพอมชบ...” คุณอิมเว้นวรรคเพื่อส่ายหน้า “...เขาก็จะมองว่าเป็นชนชั้นล่าง”

“อ้าว หรือครับ อย่างผมนี่ก็ถือว่ามีอันจะกินนะสิ แต่ผู้ชายอย่างคุณอิมแล้วที่คุณชายรุจล่ะครับ” ปกรณ์ตีหน้าซื่อแก้งลัธยัม ทำเอาคุณอิมทำท่าคล้ายจะลาลึกน้ำจากแก้วที่กำลังยกขึ้นดื่ม

“แหม คุณปกรณ์ก็...คุณชายรุจไม่ได้พอมเสียหน่อยละ สูงใหญ่เหมือนนักกีฬา นักรบอัศวินยุโรปสมัยโบราณก็รูปร่างอย่างนี้”

คำตอบพร้อมรอยยิ้มที่ส่งมาทางเขาเกือบทำเอาปวรรุจลาลึกน้ำดื่มเข้าข้างอีกคน โชคดีที่ท่านทูตดับทขึ้นเสียก่อน หลังจากนั้นฟังหลานสาวภรรยาครอบครองการสนทนาเอาไว้คนเดียวพักใหญ่

“เอละ ทานของหวานกันดีกว่า คุณชายรุจกับปกรณ์จะได้ไปพักผ่อนกันเสียที เดี่ยวพรงนี้ต้องเดินทางไปเจนิวาแต่เช้าทีเดียว”

“อ้อ! เจนิวาหรือคะ ตั้งแต่มานี้อะยังไม่มีโอกาสได้ไปเลย น่าสนุกจัง อิจจาคูณชายรุจนะคะ”

“ไม่น่าอิจจาหรือครับ เพราะผมไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยว”

“ว้า...น่าเสียดาย”

“เสร็จงานแล้วหรือมีวันหยุดพักเสาร์อาทิตย์ก็หาเวลาแวะเที่ยวบ้างสิ” ทานทูตกล่าวอย่างใจดี

“ครับ ผมก็ตั้งใจไว้เช่นนั้น เพราะครั้งล่าสุดที่มาสวีตฯ ก็ตั้งแต่สมัยยังเรียนอยู่ที่อังกฤษ นานหลายปีแล้วครับ ถ้าหากเสาร์อาทิตย์คุณอิมคุณอิมอันว่างก็ตามไปเที่ยวกับผมและปกรณ์ก็ได้” ทำประโยคเขาหันไปบอกสองพี่น้อง

คุณอิมตาวาวขึ้นมาทันที เช่นเดียวกับคุณอิมที่นั่งเงยมาตลอดหันมามองอย่างสนใจบ้าง เห็นได้ชัดว่าอยากเที่ยวเหมือนกัน

“ไปได้หรือคะ แต่ว่าจะไปยังไงดี ขอไปด้วยพรงนี้เลยได้ไหมคะ”

ทานทูตทำเสียงในลำคอแสดงว่าไม่เห็นด้วย

“ได้อย่างไรละ ลุงกับคุณชายรู่จะไปทำงาน”

คุณเอ๋มหน้าเสีย

“งั้นเอาไว้สุดสัปดาห์ติดรถไปกับปกรณก็ได้ครับ”

ปวร รู่อยู่อย่างบริสุทธิ์ใจ แต่ต้องแก้งไม่เห็นสายตาประทุ้งจากปกรณ

“ดีเลยคะคุณชาย งั้นถ้ามีโอกาสดิฉันขอฝากยายอ้อมกับตาอันไปเปิดหูเปิดตาด้วยนะคะ” คุณหญิงอารีเอ่ย

เมื่อปวร รู่ตอบรับ “ยินดีครับ” คุณเอ๋มก็หน้าบานเพราะถือว่าได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการแล้ว ปวร รู่เชื่อว่าเขาคงตาผาดไปเองที่เห็นคุณเอ๋มหันมาส่งสายตาแฝงแววหยดย้อยประหลาดให้เขา

“อาละ ถ้าเช่นนั้นวันนี้ก็พอเท่านี้เถอะ ให้คุณชายได้กลับไปพักผ่อนจริงๆ เสียที...พู่น้าให้ไว้รทเอารถมารอตอนเจ็ดโมงเช้า เขาจะเป็นคนขับรถไปให้” ท่านทูตเอ่ยถึงเสมียนสถานทูตผู้คล่องแคล่วอัครยาภัยดีคนที่คอยต้อนรับปวร รู่อยู่หน้าสถานทูตตั้งแต่แรกมาถึง

“...อ้อ แล้วไปถึงเจนีวา ผมจะแนะนำให้คุณชายรู้จักกับท่านชายทัศน หม่อมเจ้าภาณุทัศนัย เลขาธิการเอกของผม ท่านอยู่ระหว่างพักร้อนวันสุดท้ายที่โลซาน แล้วจะไปคอยเจอเราที่เจนีวาเลย”

ปวร รู่รับคำด้วยความยินดีที่จะได้เจอหม่อมเจ้าภาณุทัศนัย ผู้ที่จะต้องทำงานร่วมกันจนกว่าจะเสร็จสิ้นการประชุมในอีกหลายสัปดาห์ข้างหน้า

หารู้ไม่ว่า นั่นก็เป็นความรู้สึกเดียวกันกับใครอีกคนหนึ่ง ที่เพิ่งเดินทางไปถึงโลซานด้วยความล้าบากล้าบน และกำลังยินดีที่จะได้เจอภาณุทัศนัย ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า...

หล่อนกำลังจะได้เจอพี่ชายที่ศน์ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าแล้ว...

หม่อมเจ้าหญิงวรรณรสาบอกตัวเองด้วยความยินดีขณะที่มายืนอยู่หน้าโรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองโลซาน หลังจากการเดินทางอันยาวนานและเกิดความคาดหวังมาตลอดหนึ่งคืนและหนึ่งวันนับจากเดินทางออกจากแผ่นดินไทย

หล่อนแง่น้ำมองตัวโรงแรมที่ยืนเด่นอยู่บนฉากหลังของท้องฟ้าสีเข้มที่มืดลงแล้ว แม้ว่าจะเป็นเวลาเพียงหกโมงกว่า เพราะที่นี้ในฤดูหนาวพระอาทิตย์มักจะลับขอบฟ้าเร็วกว่าปกติ

ความจริงหล่อนควรจะได้เจอพี่ชายที่ศน์ตั้งแต่เช้า ตั้งแต่ตอนที่คุณน้ำวิพฐและคุณน้ำภารดีขับรถเช่าจากสนามบินซูริกไปส่งหล่อน หนูเอื้อย และหนูอ้ายที่กรุงเบิร์นอันเป็นที่ตั้งของสถานราชทูตไทยประจำสวิตเซอร์แลนด์ที่ทำงานของพี่ชายที่ศน์

แต่ว่ามันมีเรื่องคาดไม่ถึงบางอย่างเกิดขึ้นนะสิ...

หล่อนนึกย้อนไปตั้งแต่ที่ได้เหยียบย่างเข้าสู่กรุงเบิร์นเมื่อตอนสายของ

วันนี้ คุณนำวิพุธใจดีอุตส่าห์ขับรถวนรอบๆ ให้ได้ชมทิวทัศน์ของเมืองหลวง หนูเอื้อยกับหนูอ้ายตื่นเต้นกันยกใหญ่ มือหนึ่งพลิกตำราท่องเที่ยว อีกมือ เกาะกระจกรถ ชีวกันให้ดูหลังคาโดมสีเขียวของรัฐบาลแคนาดาที่ ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ริมถนน หอนาฬิกาดาราศาสตร์ ที่เขมยวกำลังชี้ที่เลขสิบสอง และมีตุ๊กตาหมีออกมาต้อนรับนักท่องเที่ยวที่รถแล่นผ่าน มหาวิหารเบิร์นมิน-สเตอร์ที่งดงามยิ่งใหญ๋

ทว่าวรรณสากลับไม่มีกะจิตกะใจจะดูอะไรทั้งนั้น แม้แต่บ่อหมี่ที่ คู่แฝดอยากลงไปดูแต่คุณนำวิพุธไม่ยอมจอด ถ้าหากอยู่ในอารมณ์ปกติ วรรณสาคงจะหันไปช่วยอ้อนวอนขอร้องคุณนำวิพุธอีกแรง แต่ตอนนั้นไม่มีอะไรอยู่ในความสนใจของหญิงสาว...นอกจากความตื่นเต้นที่จะได้เจอพี่ชายทัศน์

แม้รถจอดส่งหล่อนและคู่แฝดที่หน้าสถานทูต หล่อนก็แทบไม่ได้ใส่ใจฟังคุณนำวิพุธกับคุณนำภารดีบอกลา และนัดหมายว่าอีกสองสัปดาห์ ข้างหน้าจะมารับที่นี่เพื่อเดินทางกลับประเทศไทยพร้อมกัน

ใจของหล่อนลืบล่นเข้าไปในสถานทูตแล้ว...

...แต่วรรณสาไม่ได้เตรียมใจมาก่อนเลยว่าจะต้องผิดหวัง

‘ท่านชายทัศน์ไม่อยู่หรือครับ ท่านลาไปพักผ่อนที่โลซาน’

ตอนที่ได้นักนำออกกล่าวของเสมียนหนุ่มประจำสถานทูต หัวใจของ วรรณสาแทบร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เช่นเดียวกับหนูเอื้อยและหนูอ้ายที่ยืนเบียด กันด้วยความหนาวถึงกับหันมองหน้ากัน

‘แล้วท่านชายลาพักถึงเมื่อไหร่คะ’

‘วันนี้เป็นวันสุดท้ายครับ’ เสมียนหนุ่มตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เป็น คำตอบที่ทำเอาวรรณสาใจชื้น เกือบจะยิ้มตาม แต่ก็ต้องชะงักไว้แค่นั้นเมื่อ เขาพูดต่อ...

‘แต่ท่านชายจะต้องไปทำธุระที่เจนีวาอีกหลายวัน คงยังไม่กลับมาที่นี่ จนอย่างน้อยสัปดาห์หน้า’

‘สัปดาห์หน้า!’ การอุทานแบบประสานเสียงของหนูเอื้อยและหนูอ้าย

ทำให้เสมียนหนุ่มชักรู้ว่าอะไรผิดปกติ

‘คุณมีธุระด่วนอะไรกับท่านชายหรือครับ’

‘ฉัน...’ วรรณรสาเว้นวรรคเพื่อคิดว่าจะตอบอย่างไรดี แล้วในที่สุดก็ตัดสินใจตอบไปว่า ‘ฉันเป็นพระขนิษฐาของท่านชายค่ะ ชื่อวรรณรสา’

วรรณรสาไม่คิดว่าชื่อของหล่อนที่จ้องจะคำนำหน้าว่า ‘หม่อมเจ้าหญิง’ ingsไปจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามเบิกตาโต แถมยังอุทานออกมาเต็มยศ...

‘หม่อมเจ้าหญิงวรรณรสาหรือกระหม่อม?!’

เสมียนหนุ่มหน้าแดง ยกมือไหว้พลัน

‘ท่านชายเคยฝากจดหมายให้กระหม่อมไปส่งให้หลายครั้ง ที่แท้ท่านหญิงก็ทรงเป็นพระขนิษฐาของท่านชายทัศนนี่เอง...หม่อมชื่อ วรท กระหม่อม’

‘สวัสดิ์จ้ะวรท แต่ฉันขอร้องให้เธอเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ อย่าได้บอกใครว่าฉันเป็นใคร และอย่าให้ใครรู้ว่าฉันมาที่นี่ จนกว่าฉันจะได้เจอกับพี่ชาย ทัศนเสียก่อน ฉันต้องการจะเซอร์ไพรส์ท่าน และยังไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าฉันมา เดี่ยวจะเสียแผน’

‘ได้กระหม่อม’ วรทรีบรับคำโดยเร็ว โดยลดเสียงลงให้เบากว่าเดิมราวกับเกรงใครจะมาได้ยิน

‘ขอบใจมากจ้ะ แต่ฉันมีอีกเรื่องที่จะขอร้อง ฉันอยากจะได้ที่อยู่ของพี่ชายทัศนที่โลซานหน่อยจะได้ไหม’

แน่นอนว่าวรทรีบกุสีกุจจอหยิบกระดาศขึ้นมาจากชื่อโรงแรมที่ภาณุทัศนียไปพักยื่นมาให้หล่อน แล้วก็ทำท่าเหมือนนึกได้

‘ว่าแต่ท่านหญิงจะ ‘เด็จไปยังไม่ละครหม่อม’

คล้ายว่าคำถามนั้นตรงใจที่หนูเอื้อยกับหนูอ้ายคิดอยู่พอดี จึงหันมารอคำตอบจากวรรณรสาเหมือนกัน หล่อนยังไม่ทันตอบ เสมียนหนุ่มผู้มีอัธยาศัยไมตรีก็รีบเสนอ

‘ถ้าท่านหญิงไม่ทรงรังเกียจ พຽງนี้เข้ากระหม่อมจะต้องขับรถพาท่านทูตและข้าราชการจากเมืองไทยไปพบกับท่านชายทัศนที่เจนีวาอยู่แล้ว

‘ไม่ทราบว่าคุณหญิงสนพระทัยจะไปด้วยกันหรือไม่’

วรรณรสาหันไปมองหน้าหนูเอื้อยและหนูอ้าย ทั้งสองตาวาวเป็นประกายขึ้นมาทันทีอย่างมีความหวัง แต่หล่อนกลับหันไปตอบว่า...

‘ไม่ดีกว่า ฉันไม่ได้รังเกียจอะไรหรอกนะ แต่ว่าเกรงใจท่านทูตกับข้าราชการท่านนั้นมากกว่า อีกอย่าง ฉันไม่อยากรอจนถึงพรุ่งนี้ จะเสียเวลาไปตั้งหนึ่งวันเต็ม’

‘ถ้าเช่นนั้นท่านหญิงจะเสด็จไปอย่างไรเล่ากระหม่อม’

‘เราจะไปรถไฟ’

‘รถไฟ?’

‘ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกจ้ะ ฉันมีเพื่อน หนูเอื้อยกับหนูอ้าย สองคนนี้รู้เรื่องราวในสวีตเซอร์แลนด์ดี รวมทั้งเส้นทางด้วย พาฉันไปได้สบายมาก’

วรทัตหันไปมองเพื่อนคู่แฝดของวรรณรสา สองคนนั้นกำลังยืนนิ่งเหมือนหุ่น คล้ายกับว่าหล่อนพูดอะไรผิดไป

‘อ้าว เป็นอะไรไป ทำไมต้องทำหน้าอย่างนั้นด้วย...เอ๊ะ! อย่าบอกนะว่าหนูเอื้อยกับหนูอ้ายไปไม่ถูก ก็ไหนก่อนจะมารีบปากหญิงเป็นมันเป็นเหมาะ’

พอหล่อนทำท่าจะเอาเรื่อง หนูอ้ายก็เป็นคนได้สติก่อน รีบปฏิเสธเป็นปลิว

‘อะไรกันล่ะท่านหญิง หาความกันอีกแล้ว หนูอ้ายยังไม่ได้บอกเสียหน่อยว่าไปไม่ถูก มือฉันนี่แล้ว หลับตาเดินยังพาท่านหญิงไปได้’

‘โอ๊ย ขอโทษ ก็คิดว่าหนูอ้ายมาหลอกกัน ดีที่ไม่ใช่ออย่างนั้น ไม่เช่นนั้นหญิงจะไม่ได้ไหนกับหนูเอื้อยหนูอ้ายอีกเลยตลอดชีวิต’

‘ขนาดนั้นเลยหรือท่านหญิง’ หนูเอื้อยหน้าเสีย แต่พอหนูอ้ายหันไปถลึงตาใส่ หนูเอื้อยก็ยี้มเหย หันไปบอกวรทัต

‘ขอบคุณมากค่ะคุณวรทัต พวกเราสองคนจะพาท่านหญิงขึ้นรถไฟไปโกลซานเอง ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ’

ก่อนจะออกจากสถานทูต วรรณรสายังเห็นหนูเอื้อยแอบไปถามทางไป

สถานีรถไฟจากวรัท แถมยังให้ฝ้ายนั้นวาดแผนที่ให้ พอวรรณรสาหันไปมองอย่างจับผิด หนูอ้ายก็แก้ตัวแทน

‘หนูอ้ายให้หนูเอื้อยไปถามเองแหละท่านหญิง ไม่ใช่ว่าไม่รู้ทางนะ แต่ถามเพื่อความแน่ใจ แหม เชื่อว่าข้อมูลที่คุณถามมาจะคลาดเคลื่อนนะ จะได้ไม่พาท่านหญิงเสียเวลาหลงทางไง’

‘ดีแล้ว เพราะถ้าหลงทาง หญิงจะหยิกหนูเอื้อยกับหนูอ้ายให้เขี้ยวเทียว’

ทว่าก็ไม่มีใครโดนหยิกเนื้อเขี้ยว เพราะวรัทเสนอที่จะไปส่งหญิงสาวทั้งสามถึงสถานีรถไฟ ก่อนจะลากัน วรณรสายังไม่ลืมยั่ววรัทอีกครั้งว่าห้ามให้ใครที่สถานทูต โดยเฉพาะตัวท่านทูตเองทราบดีว่าหาเวลานัดหมายมาที่นี่ จนกว่าห่อนจะได้เจอท่านชายภานุทัศน์ในเย็นวันนี้ด้วยตัวเองเสียก่อน

การเดินทางด้วยรถไฟในสวีตฯ ครั้งแรกของวรรณรสาเรียกได้ว่าราบรื่นดี ยกเว้นอยู่สองตอน คือตอนที่เกือบตกรถไฟทั้งที่ไปยืนอยู่หน้าประตูแล้ว เพราะคิดว่าประตูจะเปิดเองเหมือนรถไฟที่เคยไปขึ้นที่หัวลำโพง แต่จนแล้วจนรอดประตูเจ้ากรรมก็ไม่ยอมเปิด โชคดีมีชาวสวิสใจดีคนหนึ่งสังเกตเห็นเลยเข้ามาช่วย ทั้งสามจึงเพิ่งรู้ว่ารถไฟที่สวีตฯ ต้องใช้มือหมุนที่เปิดผลักออกจากตัว

อีกครั้งคือตอนที่หล่นกับคู่แฝดไม่สามารถจัดการยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ขึ้นเก็บบนที่เก็บสัมภาระเหนือเก้าอี้ที่นั่งได้ แต่ก็โชคดีอีกที่หนูอ้ายเข้าไปส่งภาษาขอความช่วยเหลือกับชาวสวิส ตามที่ท่องคำว่า ‘Help me’ มาแล้ว ทั้งในภาษาอิตาลี เยอรมัน และฝรั่งเศส เพราะรู้ว่าชาวสวิสพูดกันอยู่สามภาษาแล้วแต่ว่าเป็นสวีตฯ แถบไหน

ในที่สุดความพยายามของหนูอ้ายก็สำเร็จ กระเป๋าเดินทางของทั้งสามขึ้นไปนอนอยู่บนชั้นวางอย่างเรียบร้อย

รถไฟออกจากเบิร์น มุ่งหน้าลงไปทางตะวันออกเฉียงใต้สู่เมืองโลซาน

ฤดูกาลทำให้ทิวทัศน์สองข้างทางมีแต่ต้นไม้ที่ปกคลุมด้วยหิมะและน้ำแข็ง เช่นเดียวกับใต้ต้นไม้ที่เต็มไปด้วยสีขาวหนาทึบ จะว่าไปแล้ว ไม่ว่ามองไปทางไหน ก็เห็นแต่ภูมิประเทศสีขาว ดวงตะวันสาดแสงผ่านเมฆที่คลุมฟ้าลงมาดูเหมือน จะไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากสะท้อนกับหิมะให้เกิดแสงระยิบระยับเข้าตา ทิวทัศน์ที่เห็นช่างแปลกตาเหลือเกิน

‘อย่างกับสวรรค์เนอะ’

เสียงหนูเอื่อยรำพึงมาได้ยินซึ่งหล่อนก็เห็นด้วยกับคำเปรียบเทียบนั้น ขณะทีหนูอ้ายพักจากการดูวิว ขดตัวอยู่ข้างหนูเอื่อยด้วยความหนาวแต่มือ ยังไม่หยุดพลิกคู่มือท่องเที่ยว ทำปากขมขมบิรากับกำลังท่องอะไรอยู่ ซึ่งวรรณสาขี้เกียจจะทักจึงทำเป็นไม่เห็นเสีย

ทั้งสามกระหืดกระหอบลงจากรถไฟที่ชานชาลากว้างของสถานีรถไฟ ใจกลางเมืองโลซาน อากาศเย็นจัดของฤดูหนาวทำให้เห็นผู้คนในชุดสีเข้มเดิน ไปมาเพียงบางตา สามสาวจากเมืองไทยยืนนั่งอยู่กับกระเป๋าสัมภาระ ที่ไม่รู้ว่า จะเอาติดตัวไปอย่างไรว่าจะตามหาโรงแรมที่พักของท่านชายทัศน์เจอ

กระทั่งหนูอ้ายที่ศึกษาข้อมูลมาอย่างดี เสนอให้เอากระเป๋าฝากไว้ที่ สถานีรถไฟก่อน จนกว่าจะเจอท่านชายทัศน์แล้วค่อยขอให้ฝ่ายนั้นช่วยขับรถ พามารับกระเป๋าภายหลัง วรรณสาเห็นดีด้วย หลังจัดการฝากสัมภาระเสร็จ หนูเอื่อยกับหนูอ้ายก็เดินตัวปลิวกันออกมาจากสถานีรถไฟ มีเพียงวรรณสา เท่านั้นที่ยังคงต้องหอบกล่องไวโอลิน เป็นสัมภาระชิ้นสำคัญที่ไม่ยอมทิ้งให้ ห่างตัว

“ท่านหญิงก็...ไม่รู้จะแบกมาทำไมให้หนัก ฝากเอาไว้ก็สิ้นเรื่อง”

“ไม่ได้หรอก ในนั้นนอกจากไวโอลินของรักของหญิง ยังมีหนูแตัวด้วย”

“โอ...” หนูอ้ายคงอย่างเข้าใจดีว่า ‘หนูแตัว’ ที่ว่านั่นคือตุ๊กตาโบลด ลิลลี่ของวรรณสา ตอนที่ได้หนูแตัวมาแรกๆ หนูอ้ายก็ตื่นตื่นเอ็นดูหนูแตัว อยู่หรอก แต่มาถึงตอนมาเที่ยวอย่างนี้ดูเหมือนหนูอ้ายจะสนใจเรื่องเที่ยวมากกว่าอะไรทั้งสิ้น ถึงกับเห็นหนูแตัวเป็นสัมภาระเกะกะไปเสียแล้ว

“หนูอ้ายละก็...จะให้ท่านหญิงทั้งหนูตัวไว้ลำพังที่สถานีรถไฟ ในประเทศที่ไกลบ้านเกิดเมืองนอนอย่างนี้ได้ยังไงกันเล่า” หนูเอี้ยผู้อ่อนหวานกว่าดูเหมือนจะเข้าใจจิตใจของตุ๊กตาได้มากกว่าที่วรรณสาคิดเสียอีก แต่นั่นก็ทำให้หนูอ้ายคล้อยตาม สัญญาว่าจะช่วยหอบหิ้วกล่องไวโอลินระหว่างทางด้วย

การเดินทางซื้อถนนในบ้านเมืองที่ไม่คุ้นเคยไม่ใช่เรื่องง่ายตายเลย ในที่แรกวรรณสาคิดว่าจ้งจ้งรถ แต่หนูอ้ายดูแผนที่แล้วบอกว่าโรงแรมที่ท่านชายทัศนพักอยู่ไม่ไกลจากสถานีมากนัก จึงเสนอให้ใช้วิธีเดินเพื่อจะได้ชมทิวทัศน์ของเมืองโลซานไปด้วย วรรณสาตอบตกลงโดยให้หนูอ้ายเป็นคนนำทาง

วรรณสามองดูป้ายถนนไปตลอดทาง ป้ายที่เห็นแล้วเห็นอีกจนเริ่มจินตาคือป้ายที่ชี้บอกทางเขียนว่า ‘Notre-Dame’ ซึ่งก็คือมหาวิหารแห่งโลซาน

หนูอ้ายเดินนำไปสักพักก็พาทุกคนข้ามสะพาน ขึ้นเนินเตี้ยๆ แล้วก็เห็นยอดโบสถ์สูงลิ่วเด่นชัดต่อสายตาดูขึ้นทุกที วรรณสาจึงพบว่า สถานที่ที่หนูอ้ายกำลังพาไปไม่ใช่โรงแรมในกระดาดที่วัดทจดมาให้ แต่เป็นมหาวิหารแห่งโลซานที่เห็นป้ายมาตลอดทางนั่นเอง

“หนูอ้าย!”

“แหม ไหนๆ ก็เห็นยอดอยู่ลิบๆ แล้ว ขอแวะเข้าไปดูเสียหน่อยเถิดท่านหญิง...”

หนูอ้ายทำท่าตื่นเต้นกระตือรือร้น

“...นะท่านหญิง ท่านหญิงไม่อยากเห็นที่อยู่ของคนค่อมแห่งนอเทรอดามหรอกหรือ”

หนูอ้ายยกวรรณกรรมคลาสสิกของฝรั่งเศสของ วิกเตอร์ ฮูโก อันเป็นเรื่องราวของคนค่อมผู้มีหน้าที่เฝ้ามหาวิหารนอเทรอดาม ซึ่งหลงรักสาวยิปซีนามว่าเอสเมอร์ลัดดาขึ้นมาอ้าง

“แต่มหาวิหารนอเทรอดามนั้นอยู่ในปารีสไม่ใช่หรือ”

หนูอ้ายซังกวากับเพ็งนิกี้ได้ว่าจริง หนูเอี้ยต้องรีบช่วยแก้สถานการณ์
“นั่นสิ หนูอ้ายสับสนแล้วละ ช่างเถอะนะท่านหญิง อย่าไปสนใจ
หนูอ้ายเลย ไหนๆ มาถึงแล้วเราเข้าไปดูข้างในกันดีกว่า”

ภาพความสวยงามของโบสถ์เก่าที่เห็นอยู่ตรงหน้าดึงดูดความสนใจ
ของวรรณรสมาากอยู่เหมือนกัน หล่อนจึงยอมเดินตามหนูเอี้ยผ่านประตู
ทางเข้าซึ่งเป็นหินสลักอ่อนช้อย เข้าไปยังอาคารแบบกอธิค ห้องโถงด้านในมี
หลังคาสูงลิ่ว คานโค้งขอบเสาด้านบนมีลายสลักน่าดู กระຈกบานโตเรียงราย
ข้างผนังมีโมเสกสีฉูดฉาดประกอบกันเป็นเรื่องราวศาสนา หนูอ้ายอยากจะขึ้น
ไปดูให้ถึงหอคอยด้านบน ทั้งสามจึงต้องปีนบันไดสองร้อยสามสิบสองขั้น
ขึ้นไป กว่าจะถึงก็หอบ วรรณรสดูเหมือนจะลำบากกว่าใครเพราะยังคงหอบ
หิวกล່องไวโอลินอยู่ด้วย

ทว่าสิ่งที่เห็นเมื่อขึ้นมาถึงยอดหอคอยทำให้หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง
วิวที่มองลงมาจากบนนั้น เห็นทะเลสาบและยอดเขาสวยงามจับตา

“ว้าว...นั่นทะเลสาบเจนีวาใช่ไหมหนูอ้าย” จากข้อมูลที่อ่านมาเพียง
ผ่านตา หล่อนยังจำได้ว่าเมืองโลซานตั้งอยู่ติดกับทะเลสาบเจนีวา ซึ่งเชื่อมต่อ
ข้ามไปสู่ประเทศฝรั่งเศสได้

“ใช่แล้วท่านหญิง เดี่ยวเราลงไปดูกัน”

หนูอ้ายพูดอย่างตื่นเต้น เมื่อมีจุดหมายใหม่อยู่ในสายตา ก็ลิ้มมหา
วิหารแห่งโลซานไปโดยสิ้นเชิง

“แล้ววันนี้เราจะไปถึงพี่ชายทัศน์ไหม รอให้เราไปเจอพี่ชายทัศน์ก่อน
ไม่ได้หรือแล้วค่อยมาดู”

“โอ้ ท่านหญิง ขอแวะไปดูแป๊บเดียวเถอะ ขึ้นรอหลังเจอท่านชายทัศน์
แล้วรอให้ท่านพาไปเอากระเป๋าสานามบิน แล้วค่อยกลับมาดู ฟาก็มีดีพอดี
อุตส่าห์อยู่ตรงหน้าเราแล้วแบบนี้ คุณหญิงไม่อยากจะไปดูหรือ”

“ก็ดูก็เห็นอยู่นั่นแล้วไงละ...”

“โอ้ท่านหญิง...” หนูอ้ายลากเสียงยาว “...ยืนดูบนนี้ก็แบบหนึ่ง เดินไป

ถึงริมทะเลสาบของจริงก็อีกแบบหนึ่ง ได้เห็นคนมานั่งเกี้ยวก้อยชมทะเลสาบ มียอดเขาเป็นฉากหลัง โรแมนติกจะตาย”

“แต่หญิงไม่เห็นอยากจะดูคนมานั่งเกี้ยวก้อยกันสักหน่อยนี่นา” หล่อนชักอยากเล่นบทดื้อขึ้นมาบ้าง

“...เมื่อกี้หญิงก็ยอมหนูอ้ายมาแล้วทีหนึ่ง มาทีโบสถ์นี่ หนูอ้ายไม่เห็นจะรู้ประวัติศาสตร์อะไรสักอย่าง หญิงได้แต่เดินดูเหมือนบ้านนอกเข้ากรุงอ่านป้ายอะไรก็ไม่ออก ถามอะไรใครก็ได้ ไม่สมกับที่คุยอวดไว้เลย”

หนูอ้ายหน้าเสีย ขณะที่หนูเอื้อยหนีไปหลบหลังหนูอ้าย เมื่อเห็นว่าวรรณสาเริ่มจะเคืองจริง

“คะ...ใครว่าละท่านหญิง มะ...แหม ท่านหญิงอยากรู้ก็ไม่ยกถามนี่ หนูอ้ายมัวดูนั่นดูนี่เพลิน ก็เลยลืมเป็นไก่อธิบายอะไรๆ ให้ท่านหญิงฟังไปเลย ท่านหญิงอย่ากริ้วเลยนะ”

วรรณสาเงียบ

“ก็ได้อ้อ คราวนี้เราสองคนสัญญาว่า ต่อไปถ้าไปไหน หนูอ้ายกับหนูเอื้อยจะเล่าประวัติศาสตร์ ความเป็นมา ตำนานทุกอย่างให้ฟังอย่างละเอียดเลย รับรอง”

หนูอ้ายซุมือประกอบคำสัญญา ขณะที่หนูเอื้อยทำท่าเหมือนยังไม่ค่อยแน่ใจนัก หนูอ้ายหันไปกระซุบหนูเอื้อยด้วยข้อศอก ก่อนบอกกับวรรณสา...

“งั้นวันนี้เรายังไม่ต้องไปทะเลสาบเจนีวาทันทีก็ได้ เราไปหาท่านชายทัศน์กันก่อน เพื่อว่าเห็นพักรับบานแฉ่งด้วยความดีใจของท่านชายแล้วจะทำให้ท่านหญิงของหนูอ้ายอารมณ์ดีขึ้น”

นั่นเอง วรรณสาจึงได้ยิ้มออก

และในที่สุด หล่อนก็ได้มายืนอยู่ที่หน้าโรงแรมตามชื่อที่วรท เสมียนสถานทูตจัดไว้ให้

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว ยิ่งไร้แสงตะวัน อุณหภูมิก็เหมือนจะ

ลดต่ำลงเป็นท่าทวิ วรรณรสาหนาวจนเสบจุมก แต่ก็บอกตัวเองว่าไม่เป็นไร เพราะอีกเดี๋ยวเดียว หล่อนก็จะได้เจอพี่ชายที่ศน์แล้ว

หล่อนบอกให้หนูเอื้อยและหนูอ้ายยืนรออยู่ที่อีกฝั่งถนนก่อน ส่วนตัวเองเดินข้ามไปยังโรงแรมเพียงลำพัง รู้สึกตื่นเต้นไม่น้อยที่กำลังจะได้เห็นปฏิกิริยาของพี่ชายที่ศน์เมื่อหล่อนไปยืนอยู่ต่อหน้าพักตร์

วรรณรสาคาดเดาสีหน้ายนิตของเขาไว้ต่างๆ นานา...แต่จะว่าไป รอยยิ้มของเขาเป็นอย่างไร หล่อนก็ชักจะลืมๆ แต่ไม่เป็นไรหรอก เชื่อว่าเมื่อได้เจอเขา หล่อนก็จะรื้อฟื้นความคุ้นเคยเก่าๆ นั้นขึ้นมาได้เอง

ทว่า...

...วันนี้ทั้งวันคงเป็นวันสำหรับเรื่องที่คาดไม่ถึงถึง เพราะหล่อนยังไม่ทันจะเดินไปถึงหน้าประตูทางเข้า หล่อนก็ได้เจอคนที่รอคอย...

เขาเป็นฝ่ายก้าวออกมาจากอาคารหลังนั้นโดยที่ยังไม่เห็นหล่อน หัวใจของวรรณรสาพองฟู หล่อนกำลังจะร้องเรียก แต่ถ้อยคำทั้งหมดกลับถูกกลืนหายไปกลางอากาศ และอากาศหนาวเย็นยามพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าของเมืองโลซานดูเหมือนจะเย็นเยียบยิ่งกว่าใจกลางถ้ำน้ำแข็ง ในวินาทีที่หล่อนเห็นว่าหม่อมเจ้าภาณุทัตนั้นไม่ได้เดินออกมาเพียงลำพัง...แต่กรหนาโอบประคองเอวบางของใครคนหนึ่งคลอเคลียกันออกมาด้วย...

...ผู้หญิงต่างชาติคนนั้น...มีผมสีทองเหมือนตุ๊กตาไบลด์ ลิลลี่ นามว่า 'หนูแต้ว' ของหล่อนไม่มีผิด!

๕

การได้เจอกับหม่อมเจ้าภาณุทัตน์ครั้งแรก ไม่เป็นอย่างที่เขาคิด
เท่าไรนัก...

ปวรจออกมาจากกรุงเบิร์นพร้อมท่านทูตซักว่ากำหนดเวลาเล็กน้อย
เพราะว่าวันที่ว่าจะเป็นคนขับรถไปให้เกิดไม่เอาธมารอตามเวลาที่นัดหมาย
ท่านทูตสงสัยเพราะเสมียนหนุ่มไม่เคยมีประวัติเหลวไหลผิดเวลา จึงสั่งคนไป
ตามอยู่พักใหญ่กว่าจะได้รู้ว่าฝ่ายนั้นเกิดปวดท้องอย่างรุนแรงกะทันหัน
เมื่อกลางดึก ทำให้ท่านทูตต้องสั่งคนพาไปหาหมอ ก่อนจะตามหาตัวคนขับรถ
อีกคนมาขับให้แทน ทั้งสองจึงมาถึงเจเนวาช้ากว่าเวลาที่กำหนดเอาไว้ เมื่อไป
ถึงก็พบว่าหม่อมเจ้าภาณุทัตน์มารออยู่นานแล้ว

หม่อมเจ้าภาณุทัตน์ไม่ได้แสดงอาการชุ่นเคืองใดออกมาทางสีหน้า
เขายังคงรักษามารยาทของนักการทูตที่ดีทุกประการ แต่ด้วยความเคยชินใน
การอ่านความรู้สึกของคนตามวิสัยช่างสังเกตแบบนักการทูตเช่นกัน ทำให้
ปวรจพอจะสัมผัสได้ถึงอารมณ์ที่ไม่ใคร่จะแจ่มใส ซึ่งซ่อนอยู่ใต้รอยยิ้ม
สุภาพของฝ่ายนั้น

เท่าที่พบกันเป็นเวลาไม่กี่ชั่วโมง ปวรจุฬพอจะประเมินด้วยสายตาและความรู้สึกได้ว่า หม่อมเจ้าภาณุทัตนั้น เลขาการเอกประจำสถานราชทูตไทย ณ สวิตเซอร์แลนด์ผู้นี้เป็นคนเคร่งขรึม เอาการเอางาน ขณะเดียวกันก็เป็นคนที่เข้าถึงได้ยาก

รอยยิ้มที่ฉาบอยู่บนใบหน้า เหมือนเป็นอาการหนึ่งที่เจ้าตัวสวมใส่เท่านั้น ไม่ได้ใช้เพื่อบ่งบอกความรู้สึกที่แท้จริงภายในใดๆ ทั้งสิ้น เช่นเดียวกับดวงตาหลังกรอบแว่นบางสีทอง ช่างเก็บซ่อนความรู้สึกนึกคิดไว้มิดมั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเรื่องนั้นๆ เลยพ้นขอบเขตของเรื่องงานไปแล้ว ไม่มีทางเลยที่เขาจะเปิดเผยเรื่องราวหรือความรู้สึกที่แท้จริงส่วนตัวให้ใครได้รับรู้

ตลอดสามวันจากนั้น ปวรจุฬก้มหน้าก้มตาอยู่กับการเตรียมข้อมูล และเตรียมความพร้อมในการประชุมกฎหมายทางทะเลที่จะเกิดขึ้น โดยประสานงานกลับไปทางคณะตัวแทนประเทศไทยที่จะเดินทางมาถึงในอีกราวสองสัปดาห์ข้างหน้าเป็นระยะ

และเพราะต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำร่วมกันอยู่หลายวัน ทำให้ปวรจุฬได้เข้าไปล่วงรู้ ‘เรื่องราวส่วนตัว’ ในบางแง่มุมของหม่อมเจ้าภาณุทัตนั้น โดยมีได้ตั้งใจจนได้ นั่นก็คือเรื่องที่ท่านชายมีคู่ความเป็น ‘หญิงชาวต่างชาติ’

หญิงฝรั่งผมทองผู้นี้พักอยู่ด้วยกันกับภาณุทัตนั้น หล่อนน่าจะเป็นคนรักของท่าน แม้ว่าท่านจะไม่เคยเอ่ยปากพูดถึงหล่อนให้ปวรจุฬฟังจากปากเลยแม้แต่ครั้งเดียว เพราะจะว่าไปแล้ว นอกจากเรื่องงาน สิ่งที่ยึดสองสนทนากันก็มีเพียงเรื่องดินฟ้าอากาศ การเมือง และความเป็นไปในเมืองไทย... ไม่มีเรื่องส่วนตัวเข้ามาข้องเกี่ยวแม้แต่นิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวของภาณุทัตนั้น หรือว่าของปวรจุฬ

จะมีก็แต่คำถามบางประการที่ค้างคาอยู่ในใจของเขาวงอย่างช่วยไม่ได้ นั่นก็คือ การที่เขาเคยได้ยินมานานแล้วว่า ท่านชายภาณุทัตนั้นมีคู่หมั้นอยู่ที่เมืองไทย เป็นหม่อมเจ้าหญิงอะไรสักองค์หนึ่งซึ่งเขาไม่รู้ชัดว่าเป็นใคร เขา

ไม่ได้ใส่ใจเพราะเห็นว่าเป็นเพียงข่าวซุบซิบกันในวงสังคม ซึ่งก่อนจะมาประจำที่สวิตเซอร์แลนด์ หม่อมเจ้าภาณุทัตนั้นก็นับว่าเป็นหนุ่มเนื้อหอมในวงสังคมพระนครอยู่ไม่น้อย

กระนั้นปวรรุจก็ไม่เคยคิดจะเอ่ยถามออกไป หนึ่งเพราะเห็นว่าไม่ได้ข้องเกี่ยวกับตัวเขาแม้แต่น้อย และสอง เรื่องที่ได้ยินมาอาจเป็นเพียงข่าวลือสนุกปากที่บิดเบือนจากความเป็นจริงก็ได้

เพราะความเป็นจริงสิ่งที่เขาเห็นอยู่ตรงหน้ายามนี้ก็คือ...หม่อมเจ้าภาณุทัตนั้นมีคนรักเป็นหญิงสาวฝรั่งผมทอง

ปวรรุจทำงานหนักอยู่สี่วันเต็ม จนงานส่วนหนึ่งเสร็จสมบูรณ์ไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วก่อนคาดหมายเสียด้วยซ้ำ แม้ว่าจะมีข้อขัดข้องบ้างประการ ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากการที่เขาทำสมุดบันทึกเล่มที่จดเนื้อหาข้อมูลสำคัญมาจากเมืองไทยสูญหายไประหว่างลงจากเครื่องบิน แต่สุดท้ายแล้วทุกอย่างก็ลุล่วงไปด้วยดี เป็นที่พอใจของทั้งเจ้าหน้าที่ทางสวิสฯ และทางเมืองไทย ที่เหลือก็คือรอคอยการเดินทางมาถึงของคณะผู้แทนประเทศไทย ที่นำโดยท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในอีกไม่ถึงสองสัปดาห์ข้างหน้า

และแปลว่าสุดสัปดาห์นี้ เขาและท่านชายภาณุทัตนั้นจะได้พักผ่อน ท่านทูตกลับไปสถานทูตแล้วหลังจากเดินทางเที่ยวไปเที่ยวมาทำงานสองด้านอยู่หลายวัน ส่วนท่านชายภาณุทัตนั้นก็เตรียมจะเดินทางกลับไปทีเบิร์นเช่นกัน

ส่วนแผนการของปวรรุจก็คือ เขาจะใช้เวลาสุดสัปดาห์นี้ท่องเที่ยวพักผ่อนสักเล็กน้อย ให้สมกับที่ได้เดินทางมาสวิตเซอร์แลนด์อีกครั้ง หลังจากการมาเยือนครั้งแรกเมื่อหลายปีมาแล้ว เขานัดหมายไว้กับปรกรณ์ที่จะขับรถมาจากเบิร์นเพื่อสมทบกับเขาที่นี่

ปรกรณ์มาถึงในตอนเย็นของวันศุกร์ เขาเกือบจะช่นเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนในแวบแรก แม้ฝ่ายนั้นพยายามเก็บซ่อนเต็มที่ แต่ปรกรณ์ไม่เหมือน

ท่านชายทัศน์ เขาไม่ใช่คนที่จะเก็บจำความรู้สึกใดๆ ได้เลย ปวรจุจจึงอ่านออกว่า เพื่อนรักกำลังอยู่ในอารมณ์ ‘เซ็ง’ สุดจิตสุดใจ

สาเหตุเดาไม่ยาก เขาแน่ใจว่ามันเป็นเรื่องอื่นใดไปไม่ได้ นอกจากชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งเดินทางมาด้วยกับปรกรณ์นั่นเอง

“คุณอ๋มคุณอ้นขอตามมาด้วย” ปรกรณ์บอกหัวนๆ เป็นคำแรกเมื่อสองพี่น้องก้าวตามลงมาจากรถฟอร์ดสเตชันแวกอนสีดำของเขา ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าของคนที่พูดยิ่งทำให้แน่ใจว่าเขาเดาไม่ผิด

คนที่ดูเหมือนจะไม่ได้รู้เรื่องราวอะไรเลยก็คือคุณอ๋ม ที่หน้าจะรีนกระตือรือร้นเข้ามาไหว้ปวรจุ โดยมีพี่ชายเดินตามหลังมาเงิบๆ เช่นเคย

“สวัสดีค่ะคุณชาย ดีใจที่ได้เจอกันอีกครั้ง อ๋มกับพี่อ้นขอติดตามคุณปรกรณ์ตามมาเกี่ยวกับคุณชายด้วยตามสัญญา หวังว่าคุณชายคงไม่ว่าอะไรนะคะ”

ปวรจุเห็นปรกรณ์กลอกตาตรงคำว่า ‘สัญญา’ ที่ไม่รู้ว่าป็นคำสัญญาของใคร ทว่าปวรจุเพียงแต่ยิ้ม

“ยินดีครับคุณอ๋ม คุณอ้น”

ปรกรณ์ยืนอยู่ข้างหลังสองพี่น้อง ทำท่าเหมือนอยากจะเช็ดคอตาย ขณะที่คุณอ๋มยังหาเรื่องพูดเรื่อยเจื้อยได้ไม่หยุด ขณะนี้กำลังชมฝีมือการขับรถฝ่าหิมะของปรกรณ์อยู่

“คุณปรกรณ์ขับรถเก่งเก๋บางที่ถนนเปียกหิมะแต่คุณปรกรณ์ขับฉิวเลย ถ้าเป็นพี่อ้นสงสัยคงไถลชนต้นไม้ ต้องเรียกรถมาช่วยลากกันวันแล้ว”

คุณอ้นหน้าบึ้งเมื่อถูกกระแทกกระเทียบเสียดๆ แต่ก็ยังคงไม่พูดอะไรเหมือนเดิม

กระทั่งทั้งสี่ไปรับประทานอาหารค่ำด้วยกันที่ร้านอาหารของโรงแรมที่พัก คุณอ๋มผู้ยังคงเจริญอาหารเหมือนเคยก็เอ่ยถามถึงแผนการเดินทางวันพรุ่งนี้

“เราจะไปไหนกันบ้างหรือคะคุณชาย”

“ผมกับปรกรณ์คุยกันว่าจะไปเริ่มที่ไลซานครับ”

“โลซาน? โลซานมีอะไรหรือคะ”

“โธ่ เมื่อกลางวันเราก็ขับผ่านมานะ คุณอ๋อมีมัวแต่นั่งหลับคอปับคออ่อนละสิ ก็เลยไม่เห็น”

คุณอ๋อหันไปค้อนปรกณด้วยท่าทางมีจริต

“แห่ม ก็เดินทางตั้งไกลมันเหนื่อยนี่คะ”

“ผมเป็นคนขับยังไม่บ่นเลยสักคำ คุณอ๋อก็ไม่เห็นจะบ่น”

“แห่ม พี่อ๋อจะไปบ่นอะไรเล่าคะ ให้พูดเธอก็ยังไม่ค่อยจะพูดเลย”
คุณอ๋อหันไปเบ้หน้าใส่พี่ชาย คุณอ๋อจึงพูดขึ้นเป็นประโยคแรกตั้งแต่ร่วมโต๊ะอาหารคำด้วยกันมา

“จะหลับทำไมละ หลับก็เสียตายแย”

คุณอ๋อพูดถูก สำหรับที่สวิตเซอร์แลนด์นี้ ถ้าหากว่าใครนั่งรถแล้วหลับก็น่าเสียดายอย่างยิ่งยวด เพราะสองข้างทางที่รถผ่านช่างมีทิวทัศน์ที่สวยงาม เนินเขาลาดเป็นแนวสุดสายตา ในฤดูร้อนจะเขียวชอุ่มด้วยทิวสน และทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ มองเห็นฝูงวัวฝูงแกะเล็มหญ้าอย่างสบายอารมณ์ บางช่วงจะเห็นไร่ร่อนแกลเป็นเถาไม้เลื้อยเป็นแถวเป็นแนวตามลาดเนินเขา สวยงามราวภาพในฝัน แม้ในฤดูหนาวเช่นนี้จะขาวโพลนไปด้วยหิมะแต่ก็งดงามไปอีกแบบหนึ่ง

ทว่าเขาไม่อยากจะซ้ำเติมคุณอ๋อ จึงเปลี่ยนเรื่องเสีย...

“โลซานเป็นเมืองที่สวยงามครับ ที่สำคัญเคยเป็นเมืองที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระเจ้าอยู่หัวอานันทเมโตรงพระเยาว์ประทับอยู่นานกว่าสิบแปดปี”

คุณอ๋อฟังแล้วร้องฮ้า ทำท่าปลื้มปิติอยู่พักใหญ่ แล้วค่อยชักต่อ

“แล้วจากโลซานล่ะคะ ไปไหนต่อ”

“หลังจากนั้นเราก็จะเลยไปมองเทรอร์ช ไปดูปราสาทเก่าๆ ที่คุณอ๋อบอกว่าอยากจะได้เห็นไงครับ” ปกรณ์เป็นคนตอบแทน “...ปราสาทนี้ตั้งอยู่ในทะเลสาบเชยวนะครับ”

“ว้าว...” คุณอ้อมทำหน้าเคลิ้มฝัน อาจกำลังจินตนาการภาพตนเองในชุดสตรีสูงศักดิ์สมัยโบราณ เกาะกำแพงปราสาทหิมวิหะเลสาบอยู่ก็เป็นได้ และเพราะมัวฝันอยู่นั่นเอง ทำให้หล่อนไม่ได้สังเกตเห็นตอนที่ปรกรณ์เอียงเข้ามากระซิบบอกปรรูจพลางส่ายหน้า...

“ไปปราสาทชียอง^๖ จะได้เอาคุณสองพี่น้องนี้ไปทิ้งไว้ในคุกใต้ดิน จากนั้นเราค่อยขับรถหนีไปเที่ยวต่อกันสองคนให้สบายใจเจ็บ ดีไหมวะรูจ”

ปรรูจเพียงหัวเราะในลำคอ ไม่จำเป็นต้องตอบคำถามดังกล่าว...

...และเขาไม่ได้ระแคะระคายแม้เพียงน้อยเลยว่า ณ ปราสาทชียองแห่งนั้น นอกจากเขาจะไม่ได้ ‘ทิ้ง’ ใครเอาไว้ตามที่ปรกรณ์แนะนำแล้ว ยังจะได้ผู้ร่วมทางใหม่เพิ่มขึ้นมา สร้างความโกลาหลให้แก่การเดินทางครั้งนี้ยิ่งกว่าที่เขาจะคาดคิดถึงอีกด้วย...

^๖ ปราสาท Chillon หรือ The Château de Chillon ตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลสาบ Léman ใน Veytaux สวิตเซอร์แลนด์